N:r 9. Årg. 19. I MAJ 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: "Du, som hör bön" II. — Från fältet. — Tre stora bönhörelser från Chiechow (Haichow). — Brefafdelningen. — För våra små missionsvänner. — Hembud. — Ett nådens verk i norra Honan. — Familjenotis. — Jullådorna. — Missionens årshögtid.

"Du, som hör bön".

Ps. 65: 1—6.

II.

Men det är, synes det mig, särskildt tre saker, som vi äro i stort behof af, när det gäller denna bönens öfning, för att vi skola få erfara bönhörelse och det med underbara gärningar.

Det första, vi behöfva för hvarje dag, är *att på nytt mottaga Herrens undervisning.* Ty vi kunna icke bedja såsom af oss själfva. Vi hafva icke af naturen bönesinne. Icke ens de bittra erfarenheterna i lifvet kunna gifva oss detta bönesinne i verklig mening. De kunna komma oss att tillfälligtvis ropa på hjälp. Men bönesinne gifver oss icke lifvet, icke erfarenheten, icke umgänget med människor och icke ens, hvad människor hafva att säga oss om bönen. Jag tänker vi alla hafva läst åtskilligt om bönen och äro tacksamma för allt, hvad böcker kunnat gifva, för de vinkar, vi därigenom fått. Men när det verkligen gäller, hur är det? Äro vi icke alla i behof af ett verkligt bönesinne, som ingen teori kan bibringa oss?

Lärjungarna kunde väl aldrig hafva framställt en af förhållandena framkallad mer motiverad begäran än den, när de, som det berättas i Luk. 11: 1 säga: "*Herre, lär oss att bedja.*" Vi veta icke, hur mycket de lade in i den begäran. Vi våga icke heller säga, huru litet de lade in. Vi fästa oss dock vid, att de säga, icke: "Herre, lär oss, *hur* vi skola bedja", ty det är jämförelsevis lätt att veta, utan: "Herre, lär oss att *bedja*", och det vill säga något mer. Vi kunna lära oss, hur vi skola bedja genom böneord, som vi teoretiskt inhämtat och öfvat oss att uttala. Det är icke så svårt. Men att lära oss *bedja,* så att det blir en verklig hjärtebön, en trons bön, det kan endast Herren själf. Han ensam kan gifva oss ett verkligt bönesinne. Därför synes det mig, som om vi aldrig borde tröttna på att komma med samma begäran: "Herre, lär mig att bedja!"

De kristna nere i Yoruba i Västafrika kalla bönen "Den knäböjandes gåfva", och därmed mena de, att Gud har en särskild gåfva för den, som tar bönen på fullt allvar, en gåfva af nåd, af smörjelse, af vishet, af frimodighet, af tillförsikt. Mig har det också varit till hjälp att få tänka mig bönen som en särskild gåfva från Gud.

Vidare synes det mig, som om de flesta af oss äro i ett synnerligen stort behof af ett mer osjälfviskt sinne, när det gäller bönen. Vi gåfvo ju akt på, när vi läste vår text, icke blott de orden: "Du hör bön" utan också på de följande: "Till dig kommer allt kött". Vi gåfvo också akt på orden i v. 6: "Med underbara gärningar bönhör du oss, du vår frälsnings Gud, du som är en tillflykt för alla jordens ändar och för hafvet i fjärran." Se, här vidgar sig synkretsen, här öppnar sig ett oändligt vidt fält. Vi kunna naturligtvis aldrig fröjdas nog öfver att Herren hör våra böner, att han böjer sitt öra till och vill lyssna till våra svaga böneljud. Men är det icke underbart att få tänka på alla dem, som öfver hela jorden åkalla samme Gud, i samma ögonblick stå inför samme Guds ansikte, som fyllas af samma längtan

och gifva uttryck åt samma lof och tacksägelse? Jag säger: det är något underbart att tänka på den bedjande skaran öfver hela jorden. Och det är godt att så mycket få lösgöra sig från sig själf, att man verkligen kan tänka på alla dessa, som lärt att bedja och som behöfva lära att bedja, så att man i sin bön också ihågkommer dem. Det gäller, att jag icke blott ihågkommer de uppgifter, Herren anförtrott mig, utan också inrymmer, att det finns flera behof och större nöd, än hvad jag själf har, större, viktigare angelägenheter, än som rymmas inom min lilla värld. O, hvad det är godt att så få vidga sig!

Bönen blir på det sättet en *förbön* och såsom sådan ett af de underbaraste nådemedlen både för oss själfva och för Guds rikes utbredande till andra. Under det vi bedja för andra, kan Herren få bevisa oss större nåd, än han annars kunde. Han får uppenbara sig för oss på nya vägar och genom nya medel, under det vi inrymma andras behof, ihågkomma andras nöd, känna med andra i deras längtan. Det har också stått klart för mig, att, så viktigt det är, att vi bedja för vårt kära, dyrbara arbete på S. M. K:s eget fält — och Herren bevare oss från att svika i det arbetet, att försumma bedja för de mera fasta verksamhetsformer, som vi ha inom vårt område — vi å andra sidan måste tänka på alla dem, för hvilka vi ännu ingenting gjort, på alla de millioner i Kina, som ännu i denna dag efter ett helt århundrades arbete i detta land icke hafva hört ett ord om Jesus, ännu ingenting veta om den salige Gudens härliga evangelium, af hvilket vi lefva. Tänk blott ett ögonblick på dem! Jag såg i går en uppgift, att på hvarje tusental människor i Kina är det blott *en*, som ännu har fått ett Nytt testamente — 999 på hvarje tusental hafva således ännu icke fått Guds ord i sina händer. Kina behöfver minst tio tusen missionärer, för att hvarje missionär skall kunna få egna sig åt 25 tusen själar. Skicka ut 10,000 missionärer, och de få i alla fall 30,000 människor hvar och en på sin lott att betjäna med evangelium. Det gifver oss någon föreställning om, hur skriande stort behofvet är. Förhållandena i Kina hafva på sistone utvecklat sig därhän, att man tänker icke så mycket på den rena, råa hedendomen, som ännu där råder. Man har nästan glömt det hedniska eländet, den hedniska okunnigheten för allt det öfriga märkliga, som har timat, och som har tilldragit sig hela världens uppmärksamhet. Men tänk på millionerna där bakom! Vi behöfva inrymma också dem i våra böner. Vi behöfva komma ihåg deras nöd, och det måste vara oss angeläget att bland dem sprida evangelium. Det är angeläget, att vi uppbygga församlingarna, att vi uppfostra de infödda kristna och deras barn, att vi ordna skolverksamheten, läkaremissionen o. s. v. Allt detta är ytterst angeläget, men må vi aldrig glömma den stora mission, som vi också fått, att *sprida* evangelium bland dem, som ännu äro utanför, att *evangelisera*. Den uppgiften får icke förgätas, icke skjutas åsido. Det visar sig, att när helst man koncentrerar sig för mycket på trängre områden och ägnar sig uteslutande åt dem, går en stor del af missionsarbetets inspiration, hänförelse, kraft och glädje bort.

Vi behöfva äfven så innerligt väl en långt enfaldigare tillit till Herren, än vi hittills haft, under det vi i bön bära fram inför honom hans stora riksangelägenheter. Hvar är egentligen tilliten hos oss under våra bönestunder, både våra enskilda och gemensamma? *Hvar är tron?* Den frågan trängde sig in i mitt hjärta i morse, när jag läste Jesu fråga till lärjungarna. De hade begärt hans hjälp i sin nöd. De fingo hans hjälp och blefvo härvid alldeles förvånade. Jesus frågar då: "Hvar är eder tro?" Hvart har den tagit vägen? Hvar är den nu? Icke finns den i edra hjärtan, och icke är den i verksamhet, när den framför allt borde vara det. Hvar är eder tro?

Det sista, jag hade på mitt hjärta att påminna om, var detta: Vi behöfva också öfvas i att tro Herren *i enlighet med hans löften*, tro honom om att "med underbara gärningar" bönhöra oss, han som är en tillflykt för alla jordens ändar och för hafvet i fjärran.

Skulle jag vilja uttrycka någon särskild önskan med afseende på det kommande verksamhetsåret, både dess arbete här hemma och där ute, vore det just detta, att Herren med underbara gärningar ville bönhöra oss, sådana gärningar, som vi längta efter i fråga om hemarbetet, i fråga om intressets uppväckande, upplifvande och stadfästande i landet. *Underbara gärningar!* Vi kunna egentligen icke nöja oss med något mindre. Vi gå icke i land med arbetet utan dessa underbara gärningar från Herren här hemma och underbara gärningar därute! När vi bedja härom, låtom oss då också på barnavis tro honom på hans egna hållfasta, osvikliga löften!

"Du, som hör bön, till dig kommer allt kött. Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet, du, vår frälsnings Gud." Amen.

Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.

Från fältet.

Ganska oroande äro de meddelanden, som ingått från Shensi och Honan. Fröknarna Rosenius och Ackzell med Linders barn ha nödgats lämna Pucheng och taga sin tillflykt till Tungchowfu (missionär och fru Linder själfva voro vid tillfället i Yuncheng). Närmare härom i brefafdelningen. I Mienchih lär mandarinen ha uppmanat därvarande syskon att göra sig beredda på möjligheten af att få lämna staden. Något sådant råd har icke gifvits åt syskonen i Honanfu eller Sinan. Men genom bref från missionär Beinhoff, som i mörka färger skildrar förhållandena i Honan, framgår tydligt, att de också på sistnämnda platser kunna vara beredda på angrepp af röfvare. Ställningen är således mycket allvarsam och manar mer än någonsin till förbön.

Tre stora bönhörelser från Chiehchow (Haichow).

Missionär *H. Tjäder:* — — —

Den första, att vi sistlidna sommar lyckades inköpa en lämplig tomt till det blifvande nya kapellet här i staden.

Den andra, att min hustru förra hösten återkom till Kina med stärkt hälsa och kunnat förena sig med mig i arbetet att vinna själar.

Den tredje, att fortsättningsskolan kunnat öppnas med kristen utbildad lärares hjälp, och att vi ha en stor skara förhoppningfulla ynglingar från olika distrikt i vår mission att förbereda för inträde vid seminariet.

Sedan vi länge bedit, att församlingen härute mer och mer må kunna reda sig på egen hand, ha vi nu en fjärde bönhörelse att anteckna: att ett tjugutal församlingsmedlemmar i distriktet U-siang insamlat hela 200 täl (= 500 kr.) och själfva inköpt ett för missionsarbetet lämpligt hus i deras stad. De resterande 100 tälen i den 300 tl. stora köpesumman ha de t. v. upplånat.

Församlingens äldste Ching gaf ensam 100 täl.

Angående n:o 1 vill jag blott säga, att behofvet af det nya kapellet är stort, ity att ett 40-tal skolgossar redan upptager nära hälften af alla sittplatserna i vårt nuvarande kapell.

Ett varmt tack till alla, som redan gifvit medel för detta ändamål!

Angående n:o 3. Låt oss tacka Herren, att broder *Sie,* som nu afslutat sin utbildning vid det Kristliga Universitetet i Wei-hsien, Shantung, med glädje och nit upptagit sitt arbete i fortsättningsskolan, för hvilken vi bedit, arbetat och lidit i tio år. Herren löne dem, som bidragit till hans 4-åriga utbildning! Vi skola skörda, om vi icke tröttna.

Till hösten behöfva vi två nya klassrum, två sofrum och flera nya skolbord. Läggen äfven detta behof inför Herren i troende förbön!

Innerligt tack till dem, som gifvit till nytt predikotält! Snart stundar stora marknader, men vinden har slitit stora hål i det gamlas murkna tyg, och vi töras knappt slå upp det. Gud ske pris för de själar, som under dess sida dukar blifvit födda på nytt till ett lefvande hopp!

För någon tid sedan fick jag predika Kristus en hel söndag för ett tiotal i trasor höljda bergsbor djupt inne bland bergen.

Jongning 20 febr. 1914.

Kära missionsvänner!

Den som sitter under den Högstes beskärm och hvilar under den Allsmäktiges skugga, han säger till Herren: "Du är min tillflykt och min borg."

De orden kommo alldeles särskildt till mig i går morse, då jag ute på en bokförsäljningstur trädde in i ett af de många fästen, som folket i dessa trakter tillredt af fruktan för röfvare och löst folk. Blott en smal och brant stig ledde dit upp, och från två skottgluggar kunde man lätt hindra ovälkomna gästers ankomst. Efter att ha passerat ett hvalf med mycket brant jordgolf kom jag in i själfva fästet och såg, huru man där ordnat för sig. I marken voro gångar nedgräfda, hvilka ledde till jordhålor, och därinne bodde människor och djur tillsammans i all sämja. Äfven i mindre oroliga tider är det vanligt, att landtmannen sofver i samma grotta eller hus som boskapen, ty denna är oftast det dyrbaraste han äger och behöfver skyddas för tjufvar. Men uppe i ett fäste drifver den gemensamma nöden människan och djuren ännu närmare tillsammans. "Jag känner det så tryggt", sade en gammal gumma här, "när jag gått till hvila på kvällen, att hålla handen på min gris".

De trakter, jag genomvandrade, äro sedan gammalt kända såsom tillhåll för röfvare, men de sista åren har det varit sämre ställdt där än vanligt. Regeringen har därför nu vidtagit de kraftigaste åtgärder för att återställa ordning, och ett riktigt nät af militärstationer har blifvit upprättadt. Därifrån undersöktes kringliggande byar, och hvarje individ, som af en eller annan anledning misstänktes, fördes in till staden för att afrättas utan dom och rannsakning. När jag i nyårsskiftet var här i Jongning för att leda en bibelklass, ägde sålunda afrättningar dagligen rum. Fyra à fem hundra personer fingo på mycket kort tid sätta lifvet till blott på denna plats. Det är klart, att misstag stundom begås, och hos många råder ett starkt missnöje. Men det uppväges af den känsla af lugn, som efterträdt den förra osäkerheten.

Att blott lägga armarna i kors och lugnt åse saken anser jag vara orätt. Guds ord, som är skar-

pare än regeringens tveeggade svärd, skulle förvandla dessa bergsbor på ett underbart sätt, om det blott finge ingång ibland dem. Men huru skulle det gå till?

Jag talade med de två bokförsäljare, som sprida evangelier och traktater i Jongningsdistriktet, och bad dem gå in bland bergen.

"Dit kan ingen gå, ty hvar och en, som har med sig 200 kash (c:a 50 öre) blir plundrad", svarade de. "Dessutom misstänkes man för att föra bref med sig till röfvarne, och så har man ständiga svårigheter också med soldaterna."

"Blir det lättare, om jag själf går med?" frågade jag.

"Ja, det är klart. Ni blir ju icke misstänkt på något håll."

Så satte vi oss i marsch. Från mitt hem i Mienchih är det 6 svenska mil rätt söderut till Jongning. Från denna plats ha vi ytterligare 10 svenska mil till en stad, Lo-Sï, rätt västerut, och lika långt till en annan stad, Song-hsien, i sydostlig riktning. I det stora bergsdistrikt, som ligger emellan dessa platser, äro min hustru och jag de enda utländska missionärerna; och hvad vi ej kunna göra för att sprida evangelii budskap här, blir tills vidare ogjordt.

Kina Inland Missionens ledare, Mr Hoste, framhöll en gång kraftigt, att en utländsk missionär vore blott en mycket dålig ersättning för en af Gud rikt välsignad infödd evangelist, huru god missionären än vore. Jag nämner detta, för att missionsvännerna i förbön mer måtte bedja fram många och goda, *andefyllda* infödda medarbetare. För oss, utländingar, behöfver nåd utbedjas att leda dessa män rätt. Den bästa utbildningen blir för dem i många fall att gå med missionären ut på evangelisationsturer. På vägen, under bönestunderna morgon och afton, samt eljest kan man då gifva dem tankar och uppslag, som bli bättre framförda, än om vi, utländingar, själfva gjorde det. Alldeles särskildt blir ju det fallet, då en både i språkligt afseende och eljest så litet utvecklad person som jag skall vara ledare.

Icke hade jag många medarbetare att välja på, det är visst. En man bad jag gå med mig, som jag närmare ville lära känna. Och det var tydligen Herrens ledning, ty den ene af boksäljarne fick strax efter starten en åkomma i foten och måste vända om hem. Vi blefvo sålunda fyra i sällskapet: en evangelist, en boksäljare, min bärare med mina egna tillhörigheter samt jag själf.

Det var strax efter det kinesiska nyårsfirandets slut, vi voro ute. Fastän kungörelser varit utfärdade, att solåret numer skall tillämpas i Kina såsom i andra länder, bryr sig folket icke därom utan vidhåller det gamla månåret och firar sitt nyår i enlighet med detta. All trafik och rörelse stannar af inne i städerna en vecka och ute på landet 15 à 16 dagar, om ej längre. Det var en mycket lämplig tid att sälja böcker. Alla läskunniga hade tid att ägna sig åt tryckalstren. Och i Kina är aktningen för böcker och kunskap så stor, att äfven de icke läskunniga ofta nog köpa ett evangelium endast för nöjet att äga en bok, och en vackert utstyrd sådan till på köpet.

Det är en rik amerikan, som numer årligen skänker en större summa penningar till evangelii spridning bland kineser och judar. Detta gör det möjligt för Skotska bibelsällskapet att sända ut evangelier med en vacker färglagd titelplansch och ett förklarande förord äfvensom noter inuti texten vid för nybörjare svårbegripliga uttryck, detta för det billiga priset af 10 kash (2 à 3 svenska öre) per exemplar.

"Det är ju icke ens tillverkningspriset", hör jag någon säga. "Ja, icke räcker det till matpengar på vägen", infaller en annan.

Och under det man så mer eller mindre högt diskuterar varan, växer folkskaran hastigt rundt omkring en. Evangelisten förklarar i enkla ordalag, hvad syftet är med vår ankomst. Det kan ju sägas på många sätt. Han säger t. ex. så:

"Ni vet allesammans, huru svårt det har varit här nu en längre tid med röfverier och förtryck. Hvarför har det varit så? Emedan folket ej känner den sanne Anden, Gud i himmelen, och så får bära följderna däraf. Vi ha nu kommit för att sprida dessa böcker och undervisa er, huru han älskar er och vill hjälpa er till lugn och frid, om I dyrken honom, och huru han har en utväg för er att undfly det straff, som måste följa för hvar och en, som gjort det onda. Om alla lefva efter denna lära, förekomma icke mer några röfverier, och ingen lider förtryck."

När så den invändningen göres, att endast få kunna läsa, fortsätter mannen:

"När domaren utfärdar en kungörelse, som anslås här i byn, så ären I alla angelägna att få veta innehållet. De som ej lärt att läsa, fråga de läskunniga. Nu ha vi kommit med viktiga meddelanden, som angå er alla. Skolen I icke då lägga er vinn om att taga del af dem och bedja andra läsa för er?"

Så hålla vi på i den ena byn efter den andra, men helst på platser, där torgdag hålles. Ty dit komma då många från trakter, som vi annars ha svårt att nå, eller där folket af olika skäl ej skulle våga köpa af våra böcker. På de flesta platser ha boksäljarne varit många gånger förr, men ofta träffa de nya personer, och det är nyttigt att bli riktigt väl känd.

Den känsla, som pressar sig på oss, när vi gå vägen fram, är denna: "Ack, att missionsvännerna där hemma riktigt bure denna sak på sina hjärtan och vid sammankomsterna regelbundet och troget både Herren rikligen välsigna sitt ord, så att icke ett enda evangelium blefve utan frukt för Guds rike! Hunger och törst och längtan efter frid i hjärtat kan väckas genom förbön, och Gud är mäktig att genom dessa försålda böcker fullkomligt omdana de trakter, vi besökt.

Den senare delen af vår rundtur blef besvärligare, än någon af oss trott. Det sades vara "stor" väg. Men det skall vara i Kina, som en stig skall få det namnet. Ett djur skulle på flerfaldiga ställen icke kunnat passera. På andra ställen hade vi att med största varsamhet gå fram längs höjder för att ej göra ett felsteg och halka ned i en djup dal.

Jag har aldrig förr varit med om att gå uppför och utför så branta berg. Men naturen är sannerligen vacker. På stora sträckor äro höjderna i dessa svårtillgängliga trakter bevuxna med löfträd, mestadels ekar. I regel äro annars bergen härute alldeles kala och gifva ett tröstlöst intryck — helt olikt mot i Japan, där vackra skogsplanteringar öfverallt förläna landskapet en utomordentlig fägring. Att så skall bli fallet äfven i Kina, tror jag förvisso, men den dagen hör framtiden till.

Det är i dessa skogsberg, som röfvare ofta hålla sig dolda. Människoboningar äro emellertid mycket sällsynta, enär endast enstaka odlingsbara fläckar finnas. Och blott få böcker finna afsättning där. Vi fingo ej gå ensamma fram denna väg, utan majoren vid garnisonen i en köping sände eskort, som aflöstes vid hvarje vaktpost, förlagd på ungefär en svensk mils afstånd från den andra utefter denna öde s. k. stora väg. Eskorten var försedd med mynningsladdningsgevär af urgammal modell. De voro bra att ha, dessa män, såsom vägvisare; men jag betviflar starkt deras gagn vid ett eventuellt möte med röfvare. Och så skaffade de oss härbärge hos vaktposterna, och det hade vi nog ej fått i annat fall. En natt fick jag lägga ett par plankor tvärs öfver takstolarna i vaktrummet och sof godt på dem. Nästa natt hade jag det ändå bättre, sof då på foderloftet ofvanför två nötkreatur. Den därpå följande natten åter låg jag i en af sidokamrarne till ett utrymdt tempel. I det lilla rum, jag bebodde, voro barmhärtighetens gudinna jämte tvenne uppvaktande gudomligheter uppställda. Hade jag ej vetat, att jag befunnit mig i ett hedniskt land, skulle jag mycket väl kunnat tro mig bo i en katolsk tempelnisch med dess madonnastaty.

I morgon bittida skall jag härifrån gå till den by, där de kristna samlas till nattvardsgudstjänst. Det är för långt för dem att komma hit in till staden. Tre och en half svensk mil bort ligger den plats, där de enligt förut uppgjord plan denna månad skulle mötas. Tre söndagar i månaden samlas de troende kretsvis i hvarandras hem, men den fjärde hålles ett för alla kretsar gemensamt nattvardsmöte. Det är alltid en glädje att få vara tillsammans med de troende den dagen. I den nämnda byn beräknar jag också att denna gång träffa min hustru, som under bokspridningsturen ett par veckor skulle besöka de troende kvinnorna i deras hem för att bättre lära känna dem. Vi resa sedan hem till Mienchih.

När jag förra månaden hade varit nere i Jongning och kom tillbaka till Mienchih, fick jag för första gången se tåget inne på den nya stationen. Hvilken glädje jag då kände, kan nog endast den föreställa sig, som själf rest i Kina! Vägen mellan Honan-fu och Mienchih är på många ställen ytterst svår och stenig samt efter regnväder långa tider besvärad af lergropar, i hvilka vagnarna fastna. Stundom hade man timslångt arbete vid försöken att komma loss. Nyligen såg jag elfva mulåsnor förgäfves anstränga sig under körkarlarnas piskslag för att draga en kärra ur en sådan grop.

Folket från trakten rundt omkring järnvägen samlas för att beundra den starka ånghästen.

"Ja", säger en af åskådarna, "när utländingarna kunna göra det här märkvärdiga, är nog också deras lära den riktiga. Järnvägen är bevis nog."

En annan utbrister:

"Nu kan jag gå hem och dö, sedan jag sett detta underbara!"

En evangelist, som råkade höra mannens yttrande och erinrade sig den gamle Simeons utrop i Jerusalems tempel, inföll då:

"Det är nog bäst att ej dö, förrän ni lärt känna Herren Jesus och den väg, han öppnat till himmelen."

Ack, att många, många vilsegångna vandrare härute lärde känna den vägen, den lefvande vägen! Viljen I ej bedja Herren därom?

Eder förbundne
M. Ringberg.

* * *

Utdrag ur bref.

Missionär *Ossian Beinhoff* skrifver från Honanfu den 23 mars:

Sedan vi kommo tillbaka, har vårt arma Honan härjats af röfvareband både i norr och söder. För att förtrycka dem har man slaktat människor t. o. m. utan sedvanlig rannsakning. O, hvad människoblod och mycket oskyldigt sådant har ej flutit i dessa nejder! Och massorna strömma till afrättsplatsen som till teaterscenen! Laglöshetens och oordningens tillstånd förvärras för hvarje dag, och vi känna oss mycket osäkra här...

Nu har det, Herren vare lof, varit lugnt några dagar, men i Singan är det fortfarande mycket oroligt. Midt under dessa oroliga tider ha vi dock fått ha en liten konferens — vi kunna kalla den en uppbyggelsekonferens. Vi hade så mycket folk, som våra hus kunde rymma. I sanning fingo vi se, att vårt kapell är alldeles för litet. Det var inte bara packadt utan öfverfullt tre gånger om dagen, rymmer omkring 300 personer. Ett nytt kapell är således ett af våra största behof! Mötena leddes af en evangelist från Anhuei-provinsen. Denne man hade en underbar förmåga att i två timmar hålla sin åhörareskara i spänd uppmärksamhet. Genom sitt säregna predikosätt och utomordentliga kinesiska utförande lyckades han rycka folket med sig såsom ingen annan. Han visade icke blott en god kunskap i Guds ord utan också, när det gällde församlingsfrågor, sunda och goda principer, anpassade efter de former, som det kinesiska församlingslifvet antagit. Han var oss utländingar till stor hjälp...

Mycket behöfde ändras om på stationen efter nutidens fordringar, d. v. s. vi måste förlägga vårt mottagningsrum eller gästrumsverksamheten vid norra Storgatan, där nu folkströmmen går, i stället för att ha den vid en bakgata, såsom nu är fallet. Tiderna förändras, och efter dem måste vi lämpa oss. Nätet måste läggas ut, där fisken går. Jag riktigt längtar efter att få påbörja denna omläggning af arbetet — kapell- och gästrumsbyggnad — men, den kostar penningar. Det gäller nu för mig att vara stilla

och förbida Herrens hjälp. Någon skola har jag inte kunnat öppna i vår af flera skäl men hoppas få göra det i höst. I stället har jag gjort några resor i distriktet och besökt de troendes hem. Det är alltid uppmuntrande att komma ut ibland folket och få se, huru lifvets säd växer. Ja, det är, som Jesus säger, att både den som sår och den som skördar, få tillsammans glädjas. På somliga trakter växer det så fort, att såningstid och skördetid sammanfalla. Öfverallt i Kina har fridsbudbäraren öppna hjärtan för sitt budskap. Icke blott ordets dörr står öppen utan äfven trons dörr. Folket lider och blöder. Det längtar efter ro. Många betrakta nog evangeliisalen såsom en fristad och fly dit för att finna frid. Det har ju alltid varit så, att under tider af yttre nöd, förföljelse och lidande ha hjärtan öppnats för budskapet ofvanifrån. Herren förbarme sig öfver Kinas folk!

Bedjen för oss, att vi i ro få stanna kvar på våra stationer och i frid fortsätta Herrens verk!

Fröken *Ingeborg Ackzell* skrifver från Pucheng den 25 mars:

Jag vill tala om, att vi i morse fått ett kinesiskt bref om att röfvare äro i närheten och ämna sig hit. Det berättas, att sju kristna äro dödade, och att ett par missionärer ha flytt. Kineserna ha bedt oss resa till Tungchow, ty det är svårare för dem, om vi äro kvar. För lille Lennarts skull är det också svårt att stanna här. Vi resa så tidigt som möjligt i morgon bittida och taga bibelkvinnan och Ma-niang, barnsköterskan, med oss. Kineserna äro så snälla och tillgifna. Vid ett sådant här tillfälle ser man prof på deras kärlek. Gud är med oss, och vi äro trygga i hans hand. Hans nåd är *nog*.

I ett något senare ankommet brefkort, skrifvet i Tungchowfu, den 28 mars, skrifver vår syster:

"Hans trofasthet är sköld och skärm." Ville nu tala om, att vår resa gick så bra genom Herrens nåd och hjälp. Vi kommo lagom fram, innan stadsportarna skulle stängas. En af våra män (två tjänare eskorterade oss) hade sprungit i förväg för att bedja vakten vänta på oss. Det hade varit svårt för lille Lennarts skull, om vi ej kommit in i staden, för han hade då ej kunnat få sin mjölk. Vi hade nämligen låtit en man leda kon till Tungchow, och eftersom de gått dagen före oss, voro de nu inne i staden.

Vi voro alla så tacksamma, när vi kommo fram och mottogos af syskonen Svenssons. Gud hade hjälpt oss i både smått och stort.

Jag skref visst i mitt föregående bref, att det var röfvare 30 li ($1^1/_2$ sv. mil) från Pucheng, och att de ämnade sig till staden. Det var 1,000 män, och dessutom fanns en annan skara redo att hjälpa dessa med plundring. Våra kineser tyckte det var bäst både för oss och dem, att vi reste. Men det var svårt att skiljas från dem under sådana förhållanden. I nödens tider ser man bäst, hur trogna och snälla de äro. Ännu veta vi ej, om vi kunna stanna här, eller om vi måste gå öfver floden till Shansi. "Hvita vargen" är ju på väg åt dessa trakter efter att ha plundrat och bränt Laohokow.

* * *

Hancheng den 17 mars 1914.

Kära missionsvänner!

"Förrän de ropa, vill jag svara, och medan de ännu tala, vill jag bönhöra." Dessa ord ha så fröjdat mitt hjärta i dag, att jag genast måste skrifva ett litet bref till eder. Som ni vet, är jag f. n. ensam missionär här i Hancheng. När jag kom hit, var det just inga ljusa utsikter att få i gång något arbete på stationen, utan tänkte jag resa ute i distriktet hela våren. Har ock varit ute ett par omgångar, men har mycket svårt att kunna uthärda vind och köld. När man reser ut, kan man ej dra med sig så mycket sängkläder, som man använder hemma, och kinesernas varma kangar tål jag inte numer att sofva på, ty då blir jag ansatt af reumatism. Förr aktade jag det ej, men den tiden är nu förbi. När jag reste ut i förra veckan, blef jag dålig och visste ej, hur Gud ämnade med mig. Innan jag for hemifrån, var jag oviss i sinnet, om hvad jag borde göra, men tänkte, att om jag ej for med, skulle bibelkvinnorna bli modfällda. Jag blef, som sagdt, dålig, och då sade fru Iang: "Res hem, fröken, det vill Gud; han har arbete för er där." Jag kände det var bäst lyda råd, for hem och bad ånyo Herren visa, hvad jag kunde göra. Han ingaf mig att sända bud till kvinnorna i norra distriktet att komma till bibelkurs på ett par veckor. De flesta äro fattiga och ha ej lätt att åsidosätta sitt arbete, så jag bad dem taga sina barn med, om de ej kunde lämna dem hemma. Dömen därför om min innerliga glädje, när i går kom ett nummer af "S. L." med redovisning för 40 kr. "till Anna Erikssons barnverksamhet" från O. A., Kristdala! Gud välsigne den eller de vänner, som hörsammat Herrens röst och framburit denna gåfva på hans altare! Som jag ingen bestämd adress har, kan jag inte skrifva och tacka annat än på detta sätt. Hoppas vidare få meddela, hvad vi förehaft dessa veckor, om Herren förlänar nåd och krafter.

Med hjärtliga hälsningar,

Anna Eriksson.

* * *

Yuncheng den 10 april 1914.

Missionär *Aug. Berg:* — — —

Jag har i ett föregående bref omtalat, att vi väntade hit en evangelist vid namn Hsieh, som fått vara till mycken välsignelse på andra platser. Ni fingo veta det så tidigt, att ni i edra böner kunde vara med oss, samtidigt med att vi voro samlade här. Nu har han kommit och rest. Just nu är han väl i Honanfu och har möten där. Ja, vi hade vårt lilla "bondetåg" äfven vi, ity att från flera håll strömmade skarorna hit. Det kom hela kontingenter från Ishih och Chiehchow, för att ej nämna om dem,

som kommo från staden... Hsieh hade ett visst ämne hvarje gång, och jag skulle vilja likna honom vid en annan Johannes Döpare, som med kastskofveln ränsade logen. Och det behöfdes så innerligt väl. Han hade en utomordentligt stor förmåga att på ett lefvande sätt framställa sanningarna och framhöll skoningslöst bristerna hos såväl missionärerna som de kristna. Han ville vara rättvis... Tydligen gjorde han ett starkt intryck på många, och det öfvervägande omdömet är nog, att han hade ett budskap till församlingen. För detta tacka vi Gud. Jag vet flera direkta frukter af hans besök. Sålunda sade en i dag, att han afgjordt beslutat sig att följa Jesus; han är nu med i den bibelklass, som f. n. pågår här. En annan sade, att han hädanefter kommer att betrakta de jordiska tingen såsom mindre viktiga, och att han genast ville ställa tillrätta en mot en person begången oförrätt. En tredje har skrifvit, att han nu ville följa Jesus. Han hade dittills ansett konfucianismen som den enda rätta läran. Nu insåg han sitt fel. Många andra fingo nog också goda impulser, och för allt tacka vi Gud. Vi voro ungefär 140 personer, som sofvo och åto här i sex nätter och fem dagar. En hvar af dem, som kommo från andra platser, betalade för sig, men det gällde att skaffa husrum åt alla. Allt gick emellertid bra, och vädret var ej kallt, så ingen förkylde sig, ehuru många fingo ligga på golfven. På söndagen var kapellet så fullsatt, som jag aldrig sett det tillförne, och vi räknade sedan efter, att 312 personer hade suttit ned.

För våra små missionsvänner.

Kära unga vänner!

I dag kommer en farbror, som så många, många gånger tänkt och velat skriva till er, men som länge arbetat med bara en massa siffror. Och sådant är inte intressant ens för gammalt folk, åtminstone inte för alla. Nu har farbror emellertid fått flytta hit till Puchow, en gammal, gammal stor stad, med mycket få hus och litet folk. Nära på hela staden ser ut som en stor ruin. Med farbror kom också hit en ung kines, som skall hjälpa till och predika evangelium och samtala med besökande om Jesus. Vid ena sidan av munnen har han ett ärr, som han fick, då han var riktigt liten. Hans mamma fruktade nämligen, att de onda andarna inte skulle låta honom leva och tog därföre litet av flera slags torkade växter och gjorde till pulver samt lade bredvid munnen på den nyfödde gossen. Så slog hon eld på en rökelsesticka med stål och flinta och tände på pulvret. Men det var inte detta, vi skulle tala om, utan om hur den unge mannen nu vill söka börja en söndagsskola här. Han hjälpte nämligen till med en sådan i fjol, då han gick på seminariet i en annnan stad. Sedan han kom hit, brukar han gå ut på gatorna och tala vid små gossar på väg från skolan och bjuda dem komma hit på söndagen, då de skola få lära sig sjunga samt läsa i en bok, som de ej sett förr. Många ha blivit så glada, och några ha genast följt med hit, då de fingo små vackra tavlor. De gingo sedan hem och talade om det för sina mammor. Men ack, dessa veta ingenting om barnavännen Jesus, och därför förbjödo de sina gossar att någonsin gå till oss och lära sig något av den "utländska läran", som de kalla den. Några av gossarna kommo och lämnade tillbaka sina taflor. En av dem började gråta, då han talade om, att hans mamma sagt, att om han ginge till söndagsskolan, så finge han aldrig, aldrig mer komma hem igen. Så såg han på tavlan, som föreställde Jesus välsignande barnen, och strök över den med handen och tyckte så mycket om den. Den unge predikanten tröstade honom med att mor småningom nog skulle ändra tanke, men att tavlan kanske han inte nu borde taga hem igen. Då såg han åter på den och sade, att han tyckte så mycket om den och så gärna ville ha den, och då fick han behålla den. När han sedan gick hem, bar han tavlan med båda händerna utbredd tvärs över bröstet på sin granna, granna nyårsväst, som i Kina alltid bäres utanpå rocken istället för under. Nu, kära små vänner, vilja ni nog ofta komma ihåg och bedja för denne gosse och de andra gossarne, som så gärna ville komma men inte få för sina mammor? Vi veta inte, vad de heta, eller var de bo, men hoppas, att de snart skola komma tillbaka. Glömmen inte heller att bedja för de tanter, både kinesiska och utländska, som älska Jesus och besöka hemmen i staden, för att mammorna inte längre skola vara så där rädda.

Flera kineskvinnor och tretton små barn kommo i söndags till söndagsskolan, som en svensk tant hade. Var inte det roligt? Men vi ville så gärna, att också gossarna i statens skolor, där de ej få höra om Jesus, skulle komma till den stora söndagsskolan. Ni vilja ju hjälpa oss att bedja därom? Är det inte så?

Farbror Wester.

Hembud.

Kina Inlandmissionen har sista tiden, mänskligt sedt, gjort två stora förluster.

Den 22 febr. hemkallades nämligen en af denna missions äldsta vänner och medarbetare, mr *Theodore Howard.* Sedan år 1879 har han stått som den egentlige ledaren af arbetet i hemlandet och med den största trohet och samvetsgrannhet beklädt denna ansvarsfulla post. I hela 41 år har han för missionen varit ett trofast stöd.

Vidare hemkallades den 8 april ute på fältet efter 13 års nitiskt arbete i Kina läkaremissionären d:r *Carr* i Kaifeng-fu. Han afled i svår tyfus. D:r Carr var icke blott högt värderad af sina engelska bröder och systrar utan storligen älskad och aktad bland kineserna, bland hvilka han utöfvat en den mest välsignelserika verksamhet. Det mest rörande förhållande ägde ock rum mellan honom och hans kinesiska medhjälpare på sjukhuset. Han efterlämnar hustru och tre barn. För människor syntes han omistlig. Men — *Herren* är det.

Ett nådens verk i norra Honan.

En nådesvind blåste förlidet år öfver den del af Honan, som är den Canadensiska presbyterianska missionen tilldelad, och åter begagnade Herren sitt redskap missionär Goforth. Om hans besök i en af de små församlingar, dit han af de kinesiska ledarna blifvit kallad, berättar hans hustru följande:

En veckas möten höllos i Chang Tsin, det största af de kristna samhällena på detta fält. Antalet församlingsmedlemmar där uppgick till närmare 300.

Vid första mötet varnade missionär Goforth de församlade att icke taga del i mötena blott af gammal vana eller därför att andra gingo. Efter föredragets slut skulle ordet vara fritt, men ingen behöfde känna oro, om alla sutte tysta. Denna maning togo tydligen många till hjärtat, ty flera dar förgingo, under hvilken knappt en röst höjdes till bön. Mig föreföll tystnaden lång och pinsam, afbruten, som den blott då och då blef, därigenom att tre unga män, som utgjorde en improviserad "kör", sjöngo en vers. Många tycktes också bli nervösa under den långvariga tystnaden. Men missionär Goforth lugnade sinnena genom att säga: "Har icke Gud tydligt sagt: 'Är icke mitt ord såsom en eld och likt en hammare, som sönderkrossar klippor?' Vi ha att invänta Guds tid — den skall förvisso komma." Samma afton kom den.

Hvad som följde dessa dagar, är alltför underbart och heligt att i detalj meddela. Hjärtan blottades inför Herren i den djupaste förkrosselse och sorg. Blott i få fall, då några män voro djupt uppskakade på grund af förskräckliga, af dem begångna synder, ropade de i ångest högt om förlåtelse. Annars rådde stor stillhet under de böner, som uppsändes, såsom det föreföll, riktigt ur hjärtedjupen. Hvad som tycktes bränna de allra flesta ända in i deras själs innersta, var medvetandet, att de icke hade *lefvat Kristus*, och att de varit ovilliga att vittna om Kristus för sina hedniska vänner och släktingar. En af de första, som brötos ned, var pastorn. Han hade en lång stund skakats af undertryckta snyftningar. Då han reste sig, härskade en dödslik tystnad, medan han bemödade sig om att vinna herravälde öfver sin röst. Mot två klippskär, yttrade han slutligen, skulle denna församling förvisso ha lidit skeppsbrott, om icke Herren i nåd hade sändt sin tjänare till deras räddning. Den ena klippan hette hvilodagens ohelgande och den andra girigheten. Församlingsmedlemmarna höllo icke Herrens dag helig, och de gåfvo icke till hans sak i förhållande till hvad de ägde. Under alla dessa dagar, då stundom öfver tio kunde bedja på en gång, och då alla tycktes gråta, rådde en förunderlig *stillhet*, ty ingen talade, bad eller snyftade högt. Guds närvaro gjorde sig kraftigt förnimbar. Endast en gång märktes hos en af de närvarande tecken till något hysteriskt, och detta undertrycktes genast mildt men fast.

En ung man, medlem af "kören", var alldeles förkrossad men riktigt kämpade för att dölja sin rörelse. Vid tre olika tillfällen syntes han alldeles öfverväldigad af rörelse och ville tydligen omtala något, som låg honom på hjärtat, men förmådde icke. Sista dagen, alldeles mot slutet af morgonens möte, reste sig en ung kvinna under djup rörelse, vände sig till denne unge man och utbrast: "Broder, jag har hatat dig. O, förlåt mig!" Detta bröt alldeles ned den unge mannen, så att han betäckte ansiktet med sina händer och snyftade högt. Efter några ögonblick samlade han sig dock, reste sig och vände sig till sin far, en gammal man, och ropade med hjärtslitande röst: "O, min far, min far, hur har jag inte hatat dig och vållat dig sorg! Vill du förlåta mig? Kan du förlåta mig, o, min far, min far!" Så satte han sig ned, högt snyftande. Fadern reste sig och sade högt: "Jag förlåter dig, min son. Det har varit också mitt fel. Gud förlåte oss båda!"

Det sista mötet var alldeles oförgätligt. Det var fullt af lof och tacksägelse. Från de kristna hade rörelsen spridt sig till hedningarna, och många hade dragits med, bland andra två trolldoktorer. Dessa blefvo verkligt omvända och ha sedan inbjudit de kristna till sin by för att förstöra deras husgudar. Några hedniska familjer inbjödo äfven en del kristna till sina hem för att bedja med dem och besvara deras frågor om vägen till frälsning. Vi tro, att detta är begynnelsen till skörd.

Familjenotis.

Från Sianfu har ingått meddelande, att Herren den 2 april skänkte missionär och fru *Josef Olsson* en liten *son*. Den lille skall bära namnen *Sten Voss*.

Må Herren i rikt mått få välsigna både föräldrar och barn!

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 22—26 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11,*
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Missionens årshögtid kommer att firas Kristi himmelsfärdsdag den 21 maj. Närmare meddelanden i nästa nummer.

Obs.! Om föregående nummer af tidningen *ej* kommit några af våra prenumeranter tillhanda, vore vi tacksamma, om detta med omgående meddelades S. M. K:s exp., Malmtorgsgatan 8, Stockholm C.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 10. Årg. 19. 15 MAJ 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Lofsång höfves oss. — Hvita Vargen i Shensi. — Sorgeämnen och glädjeämnen. — Ett söndagsbesök på Puchengs missionsstation. — Fångar, som lösas. — Meddelande från fältet. — Hemkomna missionärer. — Böne- och tacksägelseämnen. — Redovisning. — Program för årsmötet. — Jullådorna.

Lofsång höfves oss.*

Vi äro uppmanade att lofva Gud. I Ps. 141: 1 uttrycker konung David något, som är hans bestämda vilja. "Jag *vill*", säger han, "upphöja dig, min Gud, och lofva ditt namn alltid och evinnerligen." Det är hans vilja att upphöja Gud. Det är så mycket här i världen, som vi vilja utföra. Men är icke detta det allra största, om vår vilja inriktar sig på att prisa Gud? Gud kanske för oss på sådana vägar, att det icke alltid är så lätt för oss att prisa honom. Vår egensinniga vilja skulle vilja sjunga någonting helt annat än lofsång. *Vilja* vi verkligen tacka Gud för alla hans vägar?

I Ps. 147: 1 heter det: "Det är godt att lofsjunga vår Gud, ja, det är ljufligt. Lofsång höfves oss." Det säges där om lofvet, att det är godt. Och det är godt äfven för våra egna hjärtan att lofva Gud. Aposteln Paulus säger ock, att vi alltid skola tacka Gud och Fadern för allt i vår Herre Jesu Kristi namn. Från en sida sedt är det mycket enkelt att tacka Gud för allt. Det förutsätter, att vi äro så enfaldiga och böjliga, att vi taga allt, som möter, direkt från Gud. Och göra vi det, då är det icke svårt att tacka. Vi slippa dela upp vårt lif i sådant, för hvilket vi skulle tacka, och i sådant, för hvilket vi skulle klaga. Guds barn få *tacka* för *allt*.

Det är ljufligt att tacka Gud. Aldrig äro vi lyckligare, än när vi kunna tacka Gud. Vi äro i den rätta ställningen, då vi tacka för allt, hvad han sänder oss. Och det är alldeles visst, att lofsång höfves oss. Vi hafva ingen orsak att knota och klaga men i stället oändligt mycket att tacka Gud för. Vi hafva kläder och föda och vänner, äro omgifna af kärlek och hafva så många förmåner i detta land, icke minst den stora nåden att få vara med i denna dyrbara mission.

Huru kärt också att i denna stund få vara med här! Vi kunde lika väl ha varit bundna vid sjuksängen, ja, legat sjuka många år. Tänk vidare, att Herren öppnat våra hjärtan för sin sanning och bevarat oss intill denna stund! Gud har också hos oss bevarat ett sådant sinne, att vi tycka det är dyrbarast af allt på jorden att få vara med i den skara, där Guds namn upphöjes, där det talas om hans underbara gärningar och undervisas om den stora hemligheten, att människors barn få bedja till den lefvande Guden, och att han hör våra böner. Vi kunde varit alldeles förstockade. Denna världens gud kunde hafva förblindat också våra sinnen, så att för oss icke hade lyst ljuset af Kristi härlighets evangelium. Men genom Guds underbara barmhärtighet har täckelset blifvit borttaget från våra ögon, så att vi se, så att vi tro på bönens kraft. Men så hafva vi ju också sett dess storartade resultat. Vi hafva sett, hur Kina lyfts från att vara det mörkaste hednaland, till hvad det är i våra dagar. Vi hafva sett, huru stängda kopparportar öppnats. Vi hafva sett de underbaraste förändringar

* Föredrag af öfverste H. Dillner å Margaretahushållsskolan i Stockholm, S. M. K:s tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

ske i detta stora land. Ja, nog hafva vi outsägligt mycket att tacka Gud för. Lofsång höfves oss.

Och hvad lofvet är i vår himmelske Faders ögon, det säges oss i Ps. 50: 23, där det heter: "Den som offrar lofvets offer, han *ärar* mig." Vi veta så väl, hur det känns, när en människa är tacksam emot oss, och hur det känns, när någon är otacksam, som borde vara tacksam. När någon är tacksam för det lilla, vi kunnat göra, hur fröjdar det icke hjärtat! Så känns också vårt tack och lof godt för Guds fadershjärta. Den som offrar tack, han ärar Gud. Och kunna vi icke göra annat för att ära Gud, kunna vi väl åtminstone *tacka* honom.

För någon tid sedan var jag inne i ett litet fattigt hem. Där bodde två systrar, i blodet tvagna själar, så fattiga på jordiska ägodelar, att det var fråga om, hur de skulle kunna existera. Jag kom in till dem en kvällsstund och kunde inte låta bli att säga: "Här känns det, som vore det julafton." Så glada och lyckliga voro dessa fattiga systrar. Jag frågade om deras framtidsutsikter och hade en liten hemlig tanke på, att människor skulle kunna hjälpa dem till rätta på något sätt. "Våra framtidsutsikter", svarade de. "O, vår Fader sörjer för oss hvarje dag, och vi äro så lyckliga att få vara tillsammans." Jag har sällan på senare tider känt en så ljuflig ström gå igenom mitt hjärta, som när jag såg dessa två, fattiga på jordiskt godt men rika i Gud och fyllda af glädje och lof. Ja, de voro i mina ögon som riktiga prinsessor. "Den som offrar tack", säger Gud, "han ärar mig".

Men vi vilja betrakta denna dyrbara sanning, lofvets sanning, från ännu en synpunkt. Att verkligen prisa Gud kan ingen människa lära den andra. Vi hafva af den föregående talaren hört om bönen, att den består icke blott i upprepande af ord, aldrig än så förståndsmässiga och riktiga, utan att det fordras undervisning af en högre lärare, för att vi skola få det sinnet, att vi vilja bedja och kunna bedja med frimodighet, bedja i den Helige Ande och bedja utan återvändo. Naturen lär oss icke detta bedjande, men vi få gå med Kristus i bönens skola, och han vill lära oss, glömska och försumliga som vi äro, att bedja. Hvad som nu sagts om bönen, gäller också lofvet. Ho kan lofva Gud i sanning? Ho kan säga: "Lofva Herren, min själ, och förgät icke, hvad godt han dig gjort hafver, han som förlåter dig alla dina synder och helar alla dina brister!" Gud själf måste stämma hjärtats strängar till lof. Men har han fått göra det, hur lätt går det icke för oss att åter hänga harpan i pilträdet och sluta upp att lofva! Må vi göra också detta till böneämne, att Gud själf lär oss att sjunga hans pris!

Ännu en lärdom angående lofvets betydelse möter oss i Jos. 5—6 kapitel. Det var så, att den stora skaran af Israels barn, ledda af Josua, stodo framför en väldig svårighet, inför Jerikos höga murar. Och fråga var, om de i egen kraft hade kunnat öfvervinna det motståndet. Det hade sannerligen icke gått. Äfven vi stå ofta inför, som det synes, oöfvervinneliga svårigheter, och då är det godt att få lära, hur Gud vill, att vi skola öfvervinna dem. När vi stå inför en sådan svårighet, smyger sig så lätt öfver oss en känsla af förskräckelse, bäfvan och försagdhet. Men då man är sorgsen, modlös, hopplös, kanske ännu värre, knorriskt och missnöjd, hur går det då med kraften? Då är det ingen utsikt att segra.

Nu står härföraren för Israel framför Jeriko. Och vi förstå, att i hans inre röra sig mångahanda känslor. Han får då syn på en man med ett draget svärd i sin hand. Han går fram till denne — så pass mycket kraft och mod har han — och gör honom den frågan: "Hör du oss eller våra fiender till"? Han får till svar: "Jag är höfvitsman öfver Herrens här och är just nu kommen." Det är inför dessa sista ord, jag särskildt ville stanna: "Jag är just nu kommen." O, att vi kunde minnas detta, när vi komma inför något Jeriko, någon svårigheternas stad: "Jag är just nu kommen." Så svarar Herren, och Josua var så stilla i sitt hjärta, att han kunde höra denna mäktiga sanning. *Herren själf* var kommen, och Josua greps så af detta, att han föll med sitt ansikte mot jorden och tillbad. Då var han i den *rätta* ställningen. Och nu säger Fursten öfver Herrens här till honom: "Drag dina skor af dina fötter, ty platsen, på hvilken du står, är helig." O, att vi kunde göra så i stället för att klaga och rädas, när vi möta en svårighet i vårt enskilda lif eller på missionens område, när det gäller rent andliga förhållanden eller jordiska saker! O, att vi droge skorna af våra fötter, lade oss ned på våra ansikten inför Fursten öfver Herrens här och tänkte på, att han har sagt: "Jag är just nu kommen för att hjälpa."

Hvilken undervisning gifver då Fursten öfver Herrens här sin tjänare? Jo, han talar om för honom ett sätt, hvarpå denna för människor oöfvervinneliga svårighet skulle kunna rödjas ur vägen. Vägen var den att *lofva* och *prisa Gud*. Det yttre sättet var i och för sig mycket underligt. Israels barn skulle föra Herrens ark under sex dagar rundt omkring den stora befästa staden. Och framför Herrens

ark, som ju representerade Herrens egen närvaro, skulle gå sju präster, bärande sju jubelbasuner, och i dessa skulle de stöta, under det de gingo omkring staden. Vidare skulle de på den sjunde dagen gå sju gånger omkring staden, blåsande i basunerna, och folket skulle följa efter. Sedan skulle de på sjunde dagen, när prästerna blåst i jubelhornet, gifva upp ett stort härskri, och så var det slut på gåendet omkring staden. Nu skulle hvar och en gå rakt fram, och murarna skulle falla för en osynlig makt. Svårigheten för Herrens folk skulle vara löst.

Hvad vill nu detta säga *oss?* Vill det icke säga, att Gud själf går i spetsen för sin kämpande skara, och att han äfven slutar deras tåg, att han är omkring sitt folk som en eldsmur från nu och till evig tid, att han åtagit sig att föra våra strider, att han drager ut på den hvita hästen segrande och för att segra? Han är Fursten också för missionärernas skara. "Han skall göra det." Och hvad hafva *vi* att göra? "De *trodde* hans ord, och de *sjöngo* hans lof."

Detta jublande och stötande i basunerna skulle försiggå, *innan* Jerikos murar hade ramlat. I bästa fall bruka vi stämma upp jubelrop *efteråt*. Men här skedde det *förut*. Är icke detta lärorikt? "Med lofsång åkallade jag Herren och vardt fräjst från mina fiender." Det är godt att åkalla Herren med lofsång, när jag har blifvit frälst, men än bättre att begagna detta stridssätt, detta medel att segra och öfvervinna svårigheterna, att i tron på Guds makt handla och i tron på hans kärleksrika och visa vilja tacka Gud, innan murarna fallit. Detta är dock icke så lätt. Jag tänker på sådana tider, som stundom inträffa för en mission, då det blir brist i kassan, då det fattas medel för verksamheten både på fältet där ute och i hemlandet till bestridande af de nödvändigaste utgifterna. Men icke blifva vi under sådana tider hjälpta genom att gråta och klaga och kasta bort trons sköld och sjunga sorgesånger. Visst borde vi just då besinna: Gud, vår himmelske Fader, vet, hvad vi behöfva, innan vi bedja, och när vi lita på honom och tacka honom, då ära vi honom, och han låter sig icke sakna. Men visst är ock, att det går trögt att lära sig denna väg. I sanning, vi borde hafva till böneämne, att Herren må lära oss att tacka — tacka i rätt tid och på rätt sätt.

Så till sist en liten lärdom förenad med nu nämnda händelse. Det var föreskrifvet, att när Israels barn kommo in i staden, skulle de taga sig till vara för det tillspillogifna. Men de lydde icke utan förgrepo sig genom Akan på det, som var tillspillogifvet. Och följden blef något annat än seger. Är icke också det vår erfarenhet? Gud har gifvit seger, och vi hafva tackat honom. På segern har emellertid följt nederlag, och vi hafva undrat hvarför. Skälet är kanske detsamma, som det var här för Israels barn. Vi hafva förgripit oss på något tillspillogifvet. Må vi hafva också det till böneämne, att vi icke förgripa oss på det tillspillogifna, utan att Gud måtte få bevara oss obesmittade af världen och det onda!

Herre, lär oss du att bedja och lär oss att lofva dig och gå den rätta vägen, bönens och lofvets väg! Då skola vi vinna seger, då skola vi ära dig, då skola vi nå målet, och därigenom skall din goda, behagliga och fullkomliga vilja ske på jorden, såsom den sker i himmelen. Amen.

Hvita Vargen i Shensi.

Som man kunde vänta efter de framgångar Hvita Vargen rönt i Honan och Anhuei, har hans röfvareverksamhet på sistone fått en politisk anstrykning, sedan han lyckats vinna fast fot i Shensi. Han har ej blott förklarat sig som en fiende till den bestående ordningen, utan äfven högtidligen tillkännagifvit, att han åtagit sig det förtryckta folkets sak gent emot "tyrannen" Yuan Shih-Kai samt ämnar i samförstånd med d:r Sun Yatsen och andra af revolutionens ytterlighetsmän införa en verkligt republikansk styrelse och sålunda återupprätta det kinesiska folkets frihet. Visserligen ser det otroligt ut, att han skulle kunna få befolkningen att sätta lit till dessa försäkringar efter den förskräckliga framfart, som hans band gjort sig skyldigt till, men de många hemliga sällskapen äro alltid färdiga att följa en djärf ledare, och deras medlemmar hafva i de flesta fall allt att vinna och intet att förlora. Belysande för ställningen är följande utdrag ur ett privat bref från broder Josef Olsson, skrifvet i Hsian, hufvudstaden i Shensi, den 16 april:

Oroligheterna i denna provins började ej med att hufvudstyrkan af 'Hvita vargen' marscherade in söderifrån utan med lokala resningar här och där, men alla i samma ande och samma syfte som 'Hvita vargens', — ja, troligen under hans öfverinseende. Därför, så långt man kan se, är fienden delad på två hufvudstyrkor, en längre söderut på Honangränsen och en, som härjar rundt om här.

Här i Hsian har allt varit lugnt, men flera närliggande städer och större platser hafva lidit ofantligt, till ex. Hu-hsien, Chien-cheo och Cheo chih. I Hu-hsien visste de ej om, att fienden var i annalkande, förr än den var alldeles inpå. Stadsportarna stängdes, och frivilliga sändes upp på muren. Röfvarna, som hade godt om eldvapen, gjorde emellertid belägringen kort. Det töfvade ej, förr än några rusade öfver muren och öppnade stadsportarna, hvarefter hela hopen strömmade in. De sköto vildt

genom gatorna och dödade många. De sårades antal sades vara omkring 200, och på begäran från Departementet för utrikesärenden reste tre läkare dit härifrån för att taga vara på de sårade. En af dem återvände i går kväll, och han sade, att staden så grundligt utplundrats, att folket sagt sig ej ens hafva pinnar kvar att äta med. Det är nog en typisk bild af hvad som händt på många platser.

Den allmänna ställningen är litet hoppfullare nu för denna stad, sedan general Chao anländt med sina soldater. Han kom i går men har redan i dag fortsatt till Chi'en cheo. Då han i går besökte mr Sharrock, sade han, att han trodde "Hvita vargens" planer vara att göra Tungchowfu ett besök härnäst. För att möjligen förhindra detta afreste generalen norr ut. Är detta sant, d. v. s. går generalens förmodan i uppfyllelse, så är hela vårt Shensifält i fara. Ty utom trupperna från Shansi är *en* armé på väg ned från Kansu, en annan från Sï chu'an, och de ha för afsikt att omringa "vargen" här på Hsianslätten. Å andra sidan tros äfven, att han skall lyckas undfly till Mongoliet. Hinner han nu till Tungchowfu och blir därifrån jagad mot norr, så ligga Hoyang och Hancheng rakt i hans väg. Men vi få ju hoppas och bedja, att dessa hans onda planer varda om intet.

Vi behöfva därför edra förböner alldeles särskildt nu och icke blott för oss, utan att hela detta uppror *snart* må blifva undertryckt. Våldet och laglösheten äro så stora, att gudomligt ingripande verkligen synes behöfligt.

Det var med underliga känslor vi hörde om den unge doktor Fröjlands död i Lao ho kou. Vi lärde känna honom i Shanghai och hörde äfven, hur omtyckt han var. Hvem anade, att han skulle falla för röfvarehand? Herren hålle oss alla redo och göre oss alla villiga till hvarje offer för Jesu namns skull! Vi hörde om syskonen Vatsaas, som hade att fly från sin station i Longchüchai och vistades i bergen, då vi sist sporde från dem, att röfvarna hade tagit allt som fanns i deras hem. Men *Han* "är all nåds Gud". Detta är vårt hopp.

* * *

Utom de platser, som nämnas i ofvanstående bref, hafva många städer i söder, väster och norr om Hsian, flera af dem med engelska eller svenskamerikanska missionsstationer, intagits och plundrats, hvarjämte såväl vårt fält som provinsen Kansuh en tid hotades. Enligt uppgifter i senaste Shanghaitidningarna har emellertid röfvarhöfdingen lidit ett par nederlag norr om Hsian, och om man får sätta tro till telegrammen i våra svenska tidningar af den 28 april, besegrades han vid den tiden än en gång. Man får hoppas, att detta stäckt hans framgångar. Så länge han själf är på fri fot, utgör han dock en ständig fara för det allmänna lugnet och därigenom äfven för missionsverksamheten. Herren bevare de våra på fältet, tröste och stärke dem som fått lida, och före sin rikssak framåt genom alla tidens växlingar!

C. F. B.

Sorgeämnen och glädjeämnen.

Af *Sekine Sandberg.*

I dag, då alla gingo till kyrkan, gick jag till Pi ta sao — en f. d. gammal bibelkvinna. Hon har varit sjuk mycket länge, så vi tura om att gå till henne om söndagarna och ha en liten uppbyggelsestund. Pi ta sao har nog varit borta från Gud i flera år, har varit vårt sorgebarn. Det var en tid, då hon var bitter både emot Gud och människor, då det var riktigt svårt att tala med henne. Hon har varit ett dagligt böneämne, och, lofvad vare Gud, han hör bön! Pi ta sao är förändrad. Nu är det så godt att tala med henne. Det hemska, bittra, hårda är borta. Isen är smält. Hvad kineserna ändå ha lätt för att tro syndernas förlåtelse och tillegna sig nåden i Kristus! Jag brukar fråga Pi ta sao: "Tycker du inte, att det är förfärligt ledsamt, att du varit borta från Jesus och så djupt bedröfvat honom?" "Jo", kan hon svara, "det är förskräckligt ledsamt. Jag har nog varit värre än någon. Men, frun kan inte fatta, hur underbart stort det är att få mottaga syndernas förlåtelse. Att jag vet, att mina synder äro förlåtna, det fyller mitt hjärta med fröjd. Det står ju, att Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd. Är det inte underbart stort?" och härvid rinna tårarna ned för hennes kinder.

När jag kom till henne i dag, låg hon med bibeln bredvid sig. "Tänk", sade hon, "att det står: 'Men åt alla dem, som mottogo honom, gaf han makt att blifva Guds barn'"! Vi läste nu Joh. 1 kap. och samtalade litet om det lästa. Sedan sjöngo vi en sång och bådo tillsammans. Så måste jag skynda hem.

När jag kom till norra stadsporten — Pi ta sao bor utanför staden — hörde jag någon, som ropade på mig. Då jag vände mig om, fick jag se några vänner från landet, som kommo åkande till kyrkan. Tre mammor med fyra småttingar sutto på en matta i bottnen på kärran. Gubbarna gingo bredvid och turade om att köra. Två stora åsnor drogo kärran. Jag blef bjuden att sitta upp, och det var ett sant nöje att få åka på kyrkskjuts i Kina! Det var ju ock så roligt att få träffas. Vi hade så mycket att språka om. O, hvad det känns godt med dessa präktiga, hederliga bönder, hos hvilka hela familjen är troende! Den snart 80-åriga farmodern har varit troende i öfver 20 år. Hennes söner och en sonhustru äro också troende, och deras barn blifva uppfostrade i Herrens fruktan. Ja, det var en sådan där kär familj, som jag åkte med i dag. De äro också förmögna och mycket ansedda. Hvarje kväll hålles husandakt i det hemmet, och hvem som vill af grannarna är då välkommen dit.

I dag voro de strålande glada, ty de hade fått med sig en hel familj till kyrkan, som aldrig förr varit hos oss. Det var ju också en särskild högtidsdag, ty sex små barn skulle bäras fram och välsignas. Af dessas troende mödrar ha fyra varit Fredrika Hallins skolflickor.

Ett söndagsbesök på Puchengs missionsstation.*

Systrarna Anna Rosenius och Ingeborg Ackzell samt den enda bibelkvinna, vi ha, ha rest till Peh shui. Min man har rest till Hsiao-I för att hålla bibelkurs, så jag är ensam med evangelisten att se efter arbetet.

På söndagsmorgonen, innan jag hunnit få på mig söndagskläderna, får jag höra: "Det har kommit främmande." Jag får på mig i en hast och går ut till gästrummet. "Frid, Hantasao", hälsar jag en liten puckelryggig gumma, en af våra trognaste besökare. "Det var bra, att du kom tidigt. Då vill du nog hjälpa mig att ta emot mötesbesökare, eller hur?" "Jo", svarar hon med ett leende. Både hon och jag veta, att hon ej kan göra mycket. "Kommer ej Hsie-ta-sao i dag?" blir min nästa fråga. "Nej, hon har rest ut på landet till sitt föräldrahem." "Du har ju också ditt på landet?" "Nej, jag har intet föräldrahem. Jag kallar Evangeliesalen här för mitt." "Det var roligt", svarade jag. "Ja, alla vi, som tro på Gud, äro ju bröder och systrar i Herren."

Så kommer Üen-ta-sao, som är anställd vid stadens flickskola. Vi hälsa och fråga efter Uang-lao-sï, föreståndarinnan för nämnda skola. "Som frun vet, får hon icke komma hit mer, men hon beder till Gud, att han skall öppna väg."

Jo, vi hade hört, att elaka människor klistrat upp en proklamation, däri de klandrat skolan samt äfven klandrat henne, för att hon gått hit och tagit skolflickorna med sig. Därför var hon nu förbjuden att komma. Och flickorna, som kommo så troget förlidet år, få ej heller komma. Hjälpen oss, kära missionsvänner, att ropa till Herren angående denna sak! Flera ha frågat, om ej *vi* ämna öppna flickskola. Ack, hur gärna skulle vi ej vilja det, om vi blott hade medel!

Sedan komma en mängd kvinnor på en gång. Vi bjuda dem på té, språka med dem en stund och få veta, att de äro både från staden och landet. Snart slår det på trä-trumman, och vi marschera till kapellet. Med andra, som komma, blir det öfver trettio kvinnor och en mängd barn. Först hålles söndagsskola, och i brist på lärare och lärarinnor måste evangelisten ha alla gemensamt. Sedan läxan för dagen genomgåtts och några sånger sjungits, börjar det stora mötet. Icke är det så stilla, som man skulle önska, men ganska bra, då man tänker på att de flesta ha varit med så litet, ja, att många äro med för första gången.

Efter mötets slut delar jag ut små lappar till kvinnor och barn. För hvar gång de äro med, få de en sådan lapp. Sedan de fått fyra, få de till sin glädje byta ut dem mot ett söndagsskolkort. Efteråt bjudas de in till vår gård, där bänkar ställas i solen, och så få de slå sig ned kring min lilla orgel. Jag spelar och sjunger, och många stämma in i sången: "Jesus älskar mig, jag vet". Då sången slutat, ämnar jag säga något, men innan jag hunnit säga ett ord, börja flera kvinnor på en gång att förklara sången för sådana, som ej varit med förr. Sedan de slutat, säger jag några ord, och till slut blir det tal om, huru man tillbeder den sanne Guden. Några små böneformulär utdelas, så att de skola kunna lära sig bedja. Så ombedjas de kvinnor, som redan lärt sig en bön, att hjälpa andra. De sätta sig då i grupper om två och tre, och det blir ett undervisande, icke efter konstens regler utan efter den *lilla* förmåga, de ha. Sedan få några kvinnor lära sig nya sånger. Snart får jag höra: "Ack, kom till vår by och undervisa oss! Den är blott en svensk mil härifrån." Och en annan: "Vår by är $1^1/_2$ mil härifrån." Det blir att skrifva ned namn på byar och personer och lofva att komma. Men *när* kunna vi uppfylla dessa löften? De sista dagarna ha vi fått den ena inbjudningen efter den andra till byar. Och det finnes tusentals byar rundt omkring oss, där hungrande själar vänta på evangelium. Men huru skola vi hinna med allt? Våra två systrars tid är så upptagen med husbesök och resor till utstationer m. m., och vi ha blott *en* bibelkvinna. Då hon reser bort, såsom nu är fallet, är det *ingen*, som kan hjälpa till. Här i staden finns en mängd kvinnor, som äro *så* ifriga att lära sig läsa Guds ord, men vi behöfde en bibelkvinna, som kunde ge dem sin tid. Det finns ock en mängd hus i staden, där vi äro välkomna att predika för sådana, som aldrig hört förr eller kanske hört något litet, och för detta arbete behöfde vi flera bibelkvinnor till hjälp. Kvinnorna på våra tre utstationer skulle ock behöfva tillses af hos dem bosatta bibelkvinnor, för att det skulle bli något bevändt med församlingen. Hjälpen oss ropa till Herren, att han i sin nåd måtte gifva oss minst ett halft dussin bibelkvinnor snarast möjligt! Om icke dessa dyrbara tillfällen tillvaratagas *nu*, kunna de gå för alltid förlorade.

Så har man alla de små barnen, som komma så troget till mötena. Ack, de behöfva personligt undervisas, om de skola kunna lära sig något om Jesus, barnens vän. Jag känner en sådan längtan att själf få taga hand om dem, ty arbete bland de små utgjorde mitt lyckliga arbete, innan jag kom till Kina. Om det funnes tillräckligt med medarbetare för det öfriga arbetet, skulle jag kunna få upptaga denna gren.

Våra kära systrar äro nu, som sagdt, i Peh shui för att hjälpa de troende och sökarna. Andra platser vänta också på dem. I en by $1^1/_2$ mil härifrån bo några troende familjer och sökare, som ha väntat länge på besök. Så kommer "storfotade Li" och säger, att i en stor by 3 mil härifrån har han sålt biblar och sångböcker åt tio familjer, som vilja tro på Gud. De vilja också ha besök af fröknarna så snart som möjligt. På samma sätt låter det från andra byar. De troende behöfva vård och undervisning. Älskade vänner, sänden hit flera systrar så snart som möjligt! Och en broder till hjälp är min man i *stort* behof af.

Hjälpen oss att riktigt "bombardera" — får jag säga det — Gud med böner, att han utsänder arbetare till sin skörd!

Maria Linder.

* Insändt någon tid före uppbrottet från Pucheng.

Fångar som lösas.

Viljen I komma med och göra en påhälsning hos de kvinnliga opiepatienter, som vi nu ha inne, 14 till antalet? Ytterligare några ha kommit, sedan fotografien togs. Kvinnan till höger är alldeles färdig och skall nu resa hem, likaså den, som sitter i midten i första raden. Den sistnämnda var, när hon kom, bedröflig att se på, så eländig och oordentlig. Nu har en förändring till det bättre försiggått i det yttre och, som vi hoppas, äfven i det inre. Hon är en mans hustru nr 2 och har varit så stygg i hemmet, att hustrun nr 1 långa tider måst uppehålla sig hos sina egna föräldrar för att slippa hennes sällskap. Hon har en snabb uppfattning och har varit så uppmärksam under våra bibelstunder. Fröken Ohrlander och jag ha ofta gladt oss öfver den förändring, vi sett henne undergå. Hennes verkliga ställning kommer ju att visa sig, när hon väl är i sitt hem igen och där får tillfälle att praktisera, hvad hon nu säger sig tro.

Kvinnliga opiepatienter utanför Hoyangs missionsstation.

Kvinnan i andra raden till höger var att börja med mycket dum och besvärlig. Hon bara brast ut i skratt, när man talade om de mest allvarliga ting. Nu vill hon icke mer, Gud ske lof, krypa bakom någon på kangen utan vill sitta så, att hon både kan se och höra, börjar uppfatta, hvad det gäller, och visar intresse. I går förmiddag sade jag till patienterna: "Ni voro i natt så i mina tankar, när jag låg vaken. Jag tänkte: 'Ack, om jag kunde taga hvarenda en af dessa fjorton i min famn och bära dem fram till Jesus, så att de alla blefve frälsta!' Vändande mig till den sist omnämnda kvinnan tillade jag: 'Vet du, jag tyckte mig se ett långt bord dukadt i himmelen, och jag såg, att också du satt där, strålande af glädje.' Jag minns inte, hvad hon svarade mig, men hennes ansikte lyste upp, som ville hon säga: 'Jag vill också till himmelen.'"

En afton, då vi talade om hur Jesus frestades af djäfvulen, var den kvinna, som på fotografien håller handen upp mot örat, högligen intresserad. Vi ha för öfrigt hela tiden funnit henne mottaglig för ordet. Med anledning af texten talade vi om tillbedjan af djäflar och besatthet af onda andar. Plötsligt lutade sig denna kvinna fram, sträckte ut armarna och utbrast: "Ack, om jag förut hade vetat om denne Gud! Min sonhustru var så besatt, att ingen det sista året kunde hålla henne. Vi tillkallade en besvärjare. Han uttalade de rysligaste förbannelser och förde ett förfärligt lif samt befallde djäfvulen att gå in i en låda." Kvinnan ryste vid blotta tanken på denna fruktansvärda stund. "Lär mig bedja", tillade hon, "jag vill nu tillbedja endast den sanne Guden".

Detta asylarbete är ett härligt arbete, ett riktigt räddningsarbete både för kropp och själ. Ibland är det, som om man riktigt såge säden spira upp inför ens ögon. Vi, som fått nåd att deltaga däri, jubla ofta af glädje öfver den förändring, vi se hos den ena eller andra.

Med en kvinna, som skulle resa hem, hade vi haft en bönestund. Hon fattade våra händer och sade: "Tillsammans med Wang ta sao, som blef afvand före mig i vintras, äro vi nu två i vår by, som älska Jesus. Flera män ämna sig hit, och sedan blifva vi nog snart flera i byn, som tro på Gud."

Se här utdrag ur ett samtal, som jag hade med en nykommen:

"Vid ert nyår tillbad du väl dina gudar?" "O, ja, skulle jag ha försummat det?" "Är din gud stor?" "Nej, liten." "Har han ögon"? "Ja, då." "Ser han dig"? "Nej, visst inte." "Har han öron"? "Ja, en tillstymmelse till öron." "Hör han då"? "Nej, visst inte." "Har han mun"? "Ja, det skulle jag tro." "Kan han tala"? "Å, nej, bevara oss väl! Då tror jag, jag skulle ha blifvit dödsskrämd."

Härvid brusto de andra kvinnorna ut i skratt, och jag kunde icke heller afhålla mig från att le. Hon var så komisk och torr i sina svar. "Har han kött och blod"? sporde jag vidare. "Nej, han är tom inuti", blef svaret.

Ja, sådana där tomma, falska gudar tillbedja tusenden och åter tusenden utan att en gång bry sin hjärna med att fråga, hvarför de så göra. Deras förfäder tillbådo dem, de göra på samma sätt, det är allt.

O, I Jesu vänner, låtom oss stå upp till kamp mot denna mörkrets sömn, som hvilar öfver hedningarna! Kristi dyra blod har igenlöst dessa själar. Det aktades icke för dyrt till lösen för dem. Men de behöfva få veta detta. Må vi såsom Jesu vänner icke hålla något tillbaka, hvarken lif, böner, intresse eller något jordiskt godt, för att de snarast möjligt skola få del af detta stora, rika, nådefulla budskap: Kristus död för syndare. En hvar, som bär namn af en kristen, bär också ansvar för hedningarnas frälsning. Må vi vara trogna i det stora privilegium, som är vårt!

Dagny Bergling.

Meddelanden från fältet.

Missionär *August Berg* afreste den 22 april till Nanking för att deltaga i det möte, som utlysts af Edinburg-konferensens fortsättningskomité. Missionsarbetarne i Pucheng och Tungchowfu hafva ankommit till Yuncheng den 20 april med anledning af "Hvita Vargens" framfart i Shensi.

Hemkomna missionärer.

Den 5 d:s anlände till Stockholm våra syskon, missionär och fru *Rikard Andersson* med barn samt fröken *Maria Pettersson*, efter en i allo god och lycklig resa öfver Sibirien.

Böneämnen.

Missionär *Teodor Sandberg*, som tyvärr åter blifvit klen och f. n. vistas på sjukhuset i Pin-yuang-fu.

Bröderna *Nathanael Högman* och *Andrew Ericsson*, att de må stärkas till sin hälsa.

Att våra syskon i Kina i ro må få stanna på sina stationer och i frid fortsätta Herrens verk; att äfven de infödda kristna må skonas för öfverfall af röfvare. Att dessas framfart må hejdas och lugn och ordning återställas i Kina.

Att Herren må sända behöfliga arbetare i den myckna skörden. Att särskildt det stora behofvet af *infödda bibelkvinnor* snart må fyllas.

Tacksägelseämnen.

Att Herren fått göra nåd med f. d. bibelkvinnan, Pi ta sao (sid. 76). De på sid. 76 skildrade kinesiska hemmen.

Evangelii ingång i Pucheng och Peh shui (sid. 77).

Guds verk bland flera af de kvinnliga opiepatienterna (sid. 78).

Att hittills alla S. M. K:s stationer skonats för öfverfall.

Att Herren lyckligt återfört till hemlandet missionär Rikard Andersson med familj och fröken Maria Pettersson.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under april månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
518.	C. B.	11: —
519.	F. E., Sthlm	10: —
520.	F. M., Ställberg	50: —
521.	Mark. 12: 43, Ö—g	10: —
522.	H. J., H—lt	15: —
523.	L. M. F. för Maria Nylins underhåll	300: —
524.	E. G., Hall—Marby	50: —
528.	A. P., Madäng	20: —
529.	H. S., Uppsala	25: —
530.	A. T.	20: —
533.	J. och K. B., Tranås	50: —
534.	E. L., Drömme	5: —
535.	Insaml. vid ett böneméte i Göranstorp	5: 50
539.	Sparb.-medel från Ingelstorp	5: —
540.	A. S., Helsingborg	15: —
541.	»Från en Tabanomt»	5: —
	Transport	596: 50

N:o		Kr. Ö.
	Transport	596: 50
542.	Kinamissionskretsen i Gtbg för E. Ohrlanders underh.	375: —
543.	Elfkullens Husmodersskola, Jemshögsby	41: —
544.	A. O., Sthlm	50: —
545.	K. B., Sthlm, sparb.-medel	6: 35
546.	B. S., Piteå	10: —
547.	B., Skellefteå	10: —
549.	»Onämnd», Ängaryd	10: —
550.	Kollekt i Ånge $^{25}/_{3}$	16: 47
551.	»Onämnd», Ånge	5: —
552.	Kollekt vid församlingsafton i Sollefteå	13: 10
553.	D:o i Spölands missionshus $^{29}/_{3}$	20: —
554.	D:o vid missionsföredrag i Strand $^{30}/_{3}$	16: 44
555.	D:o, d:o i Brån $^{31}/_{3}$	12: —
556.	Ur K. F:s sparbössa	1: 60
557.	Kollekt vid missionsföredrag i Öfverboda $^{31}/_{3}$	8: 42
558.	Kollekt i Umeå landsförsaml. Kyrkosal $^{2}/_{4}$	18: 53
559.	»Juloffer» af A. E., L. B., D. B., E. G.	50: —
560.	Kollekt i Kramfors kapell	35: —
561.	D:o i Sandvikens Missionshus $^{7}/_{4}$	6: 71
562.	D:o i Orrvikens ordenshus $^{10}/_{4}$	15: 75
563.	D:o i Östersunds kyrka $^{12}/_{4}$	50: 15
565.	E. E., Jkpg	6: —
566.	W. J., Löfåsen »Tackoffer till Herren $^{6}/_{3}$»	25: —
567.	A. S., Helsingborg, »ett portlottadt täcke»	21: —
568.	»Juloffer» af K. A., Helsingborg	5: —
570.	Martas sparbössa	22: 81
571.	Krogstorps och Sulegångs syförening	25: —
572.	»Juloffer» af A. L.	5: —
573.	B. J. S. N., Gtbg	2: —
574.	A. G. H., Vängelsby	5: —
575.	Kollekt i Mariestad	130: 76
576.	M. K., Norrköping, »blommor $^{14}/_{3}$»	2: —
578.	H. R., Sthlm	10: —
579.	Sparb.-medel från Skellefteå	12: 92
580.	D:o, Ersmark	4: 62
581.	Böter för försenad ankomst till söndagsfrukostarne	2: 46
582.	M. B., Löfånger	5: —
583.	Blommor till John	5: —
389.	E. W., Sthlm, för M. Ringbergs underhåll	25: —
590.	A. N., d:o	1,000: —
591.	Missionskretsen i Borås till O. Beinhoffs underhåll	40: —
597	I. F., Sthlm	1,000: —
598.	Kollekt i Lidköping $^{13}/_{4}$	51: —
599.	Auktionsmedel i Eksjö	78: 52
600.	Sparb.-medel från söndagssk. i Spånarp och kollekt	46: 07
601.	Reseb.drag från Spånarp till E. Folke	2: —
602.	K. F. U. M:s missionskrets i Gtbg till Andr. Ericssons underh	75: —
605.	Sparb.-medel gm J. D., Bureå	10: 25
607.	»Två vänner» till barnens sommarvistelse	200: —
608.	O. B., Gtbg	5: —
609.	Kollekt i Hassle missionshus $^{16}/_{4}$	30: 40
610.	D:o i Hofva $^{14}/_{4}$	13: 66
611.	Sparb.-medel gm I. v. G., Gtbg	12: —
612.	Kinakretsen i Gtbg	200: —
613.	Från försäljn. i Gtbg till E. Ohrlanders underhåll	600: —
614.	D:o d:o	100: —
615.	F. J. N., Mariestad, till Barnens Hem	10: —
616.	Skärfsta syförening	15: —
618.	Kollekt i Madäng	10: —
624.	G. S., Hakebo	50: —
	Transport	5,231: 49

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	5,231: 49	
625.	Hakebo mfg	75: —	
626.	Landsbro Ungd.-fören.	25: —	
627.	Kinavänner i Hareryd	58: —	
628.	»Juloffer» gm E. W., Karlstad	4: —	
629.	»Tackoffer till Herren» af M. N—g till Barnens Hem	50: —	
630.	A. O., Norderö	10: —	
631.	»Tackoffer»	100: —	
633.	M. och E. J., Ödeshög	25: —	
634.	M. R., Växiö	40: —	
635.	Linderås s.-mfg	30: —	
636.	Sparb.-medel från Folketorps friförsamling till A. Hahnes och V. Westers underhåll	40: —	
637.	Kollekt i Bolums missionshus 20/4	21: 70	
638.	D. H. T.	21: 50	
639.	1 Petr. 2: 24	25: —	
640.	A. H., Huskvarna	10: —	
642.	Tillägg till kollekten vid E. Folkes besök i Huskvarna	5: —	
644.	H. Ö., Visby, »Ett löfte»	50: —	
645.	H. W., Visby, »Ett tackoffer»	10: —	
646.	L. A., Aspudden	2: 50	
647.	För ett försäljningsarbete	10: —	
648.	S. S., Södertälje	6: —	5,850: 19

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
525.	T—a L., Sthlm, till gatukapellet i Juicheng	10: —	
526.	A. P., »Tackoffer» till H. Linders verksamhet	50: —	
527.	S. S., Malmö, för Si-hais underh.	55: —	
531.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hais underhåll	20: —	
532.	J. och K. B., Tranås, för Kuo Tachengs underhåll	150: —	
536.	H. L., till en bibelkvinna hos Anna Eriksson	50: —	
537.	M. B., till en bibelkvinna hos Anna Eriksson	5: —	
538.	»Kinavän» till missionär Carléns gatukapell	100: —	
548.	Betels Barnmfg, Malmö, för Chai Hsioh-Yus underhåll	45: —	
564.	Kollekt i Strömnäs till bokspridning i Kina	3: 40	
569.	H. T. och E. B. för evangelist i Yuncheng	50: —	
577.	M. K., Norrköping, för A. Hahnes arbete i Uan-chüan	5: —	
584.	S. N., Skellefteå, för Kao Chingts'ai's underhåll	100: —	
585.	Kinasyföreningen, Vadstena, hjälp till åsna för A. Eriksson	5: —	
586.	H. L., Vadstena, hjälp till åsna för A. Eriksson	2: —	
587.	Vänner i Vadstena, hjälp till åsna för A. Eriksson	3: —	
588.	»En missionsvän»» för gatukapellet i Juicheng	300: —	
592.	Syföreningen i Hackvad till gatukapell i Yuncheng	15: —	
593.	A. och A. N., d:o	10: —	
594.	M. H. för inköp af kapell i Uanchüan	10: —	
595.	L. E., hjälp till åsna för A. Eriksson	5: —	
596.	Kinesernas vänner i Ljungby underh. af en bibelkvinna i Pucheng distrikt	150: —	
603.	A. H., Lidköping, till O. Carléns verksamhet	50: —	
604.	Aukt onsmedel från Eksjö för »Knuts» underhåll	75: —	
606.	G. S., underh. för evangelister	500: —	
	Transport	1,768: 40	5,850: 19
617.	Till gosskolan i Tungchow fu insaml. i Östersund d. 13/4	25: 51	
619.	1 Kor. 15: 57 till arbetet på syskonen Svenssons station	10: —	
620.	Flickföreningen i Simtuna för skolverksamhet i Berglings distrikt	75: —	
621.	L. M. F., till »Snös» syster	50: —	
622.	D:o till tomt för kvinnliga seminariet	125: —	
623.	D:o till läraren vid d:o d:o	125: —	
632.	Från en soldaternas vän till soldatmissionen i Tungkwan	30: —	
641.	H. S., Vännäs, till gatukapellet i Yuncheng	10: —	
643.	Visby femöresförening till H. Linders verksamhet	25: —	
649.	L. A. W., Ett tackoffer till Gud för våra fyra små för en elevs underh. vid seminariet i Yuncheng	75: —	2,318: 91
	Summa under april månad kr.		8,169: 10

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Du, vår Gud, ... vi förmå intet ..., utan till dig se våra ögon." 2 Krön. 20: 12.

Program för årsmötet.

Onsdagen den 20 nästkommande maj: Inledande möte å Hushållsskolans lokal, Västra Trädgårdsgatan 19, kl. 7 e. m., för missionens vänner från landsorten med föredragande af revisionsberättelsen och val af revisorer.

Kristi Himmelsfärdsdag den 21 maj: Missionsgudstjänster kl. 11 f. m. i S:t Görans kyrka på Kungsholmen, Betesdakyrkan på Östermalm och Lutherska missionshuset på Söder; kl. 6 e. m. det egentliga årsmötet å K. F. U. M:s stora hörsal, Birger Jarlsgatan 35. Gemensam middag för missionens vänner samma dag kl. 3 e. m. å Hushållsskolan, Västra Trädgårdsgatan 19.

Fredagen den 22 maj: Utfärd till missionens hem vid Dufbo.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 22—26 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

Med denna tidning följer som bilaga: Redogörelse för Svenska Missionens i Kinas 27:de verksamhetsår.

N:r 11. Årg. 19. I JUNI 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Kristi himmelsfärd — vår himmelsfärd. — S. M. K:s 27:e årsmöte. — Från fältet. — "Den ringa begynnelsens dag." — Ett besök i Peh-Shui. — Ensam i en kinesisk by. — Från två bibelstunder. — Hemgånget ombud. — Björkliden. — Rättelse.

Kristi himmelsfärd — vår himmelsfärd.*

Ingen har farit upp till himmeln utom den, som for ned från himmeln, Människosonen, som är i himmeln. Joh. 3: 13.

Det är underbart med de himmelska tingen. De kunna icke fattas af dem, som höra jorden till. De himmelska tingen äro icke blott sådana, som äro utanför den fysiska tillvaron, utan till dem hör allt, som har sin rot i Gud. Allt sådant är himmelskt. Och det som har sin rot i Gud, sin lifskälla i Gud, kan icke fattas af någon, som är främmande för Gud, utanför gemenskapen med honom.

När Herren Jesus talade med Nikodemus, läraren i Israel, och då något vidrörde de djupa hemligheter, som höra Gud till, väckte det stor förvåning hos Nikodemus. Han kunde icke förstå, att en människa och därtill en efter hans begrepp så ung och oerfaren människa kunde hafva någon insikt i dessa höga och heliga ting. Men Herren säger till honom: "Vi tala, hvad vi veta." Och så angifver han skälen. Han visar Nikodemus möjligheten att fatta dessa hemligheter, som denne kände stodo så långt öfver all hans lärdom och erfarenhet. Och så förklarar Herren Jesus på samma gång, hur det kom sig, att Nikodemus förut icke förstått dem.

Ingen, säger han, har farit upp i himmeln och sett det, som tillhör himmeln, utom den, som for ned från himmeln, Människosonen, som är i himmelen. Jag tycker mig finna, att Herren Jesus i dessa ord nedlägger en lag för förståendet af de ting, som höra Gud till. Det andliga måste andligen begripas. Och det behöfs en himmelsfärd för att kunna bli satt i förbindelse med de himmelska tingen och få en sann uppfattning af deras väsen. Det torde ock på Jesu Kristi himmelsfärdsdag vara lämpligt att begrunda *vår himmelsfärd.*

Herren Jesus talar om ett uppfarande och nedfarande samt ett varande i himmeln. Det är icke något, som blott rör framtiden i hans eget medvetande. Visserligen kan man tänka sig, att han ser framåt mot den dag, då han skulle få aflägga, hvad som ännu på visst sätt tyngde äfven honom. Men han talar om något annat, när han säger: "Ingen *har* farit upp i himmeln utom den, som for ned från himmeln, Människosonen, som *är* i himmeln." Ingen, vill han säga, har kunnat tränga in i himmeln, ingen har nått in i Guds djupheter, som icke har lifsgemenskap med Gud. Det var en himmelsfärd, som skedde, innan lärjungarna sågo Mästaren gå bortom skyn. Det var gemenskapen med Gud, ett gående och ett kommande alldeles oberoende af den lekamliga närvaron eller frånvaron. Men ändå säger Herren Jesus, att den var beroende af någonting. "Ingen har farit upp i himmelen utom den, som for ned från himmelen." Där fanns för honom själf ett *villkor* för att kunna hafva denna gemenskap med det himmelska, med Fadern, och det var, att han själf hade kommit ned från him-

* Föredrag af missionär C. F. Blom i Betesdakyrkan Kristi himmelsfärdsdag.

melen. Det kan icke blifva någon himmelsfärd, förrän det har varit ett nedstigande. Vidare säger han: "Människosonen, som *är* i himmelen". Det blir icke något uppfarande till härligheten, utan att personligheten har sin ständiga grund och sin ständigt flödande lifskälla innanför förlåten.

Det var dessa två tankar beträffande Herren Jesu eget lif och verk samt krönandet af hans verk, som vi personligen borde taga till oss, tillämpa på vårt lif, pröfva, i hvilken mån de förverkligats hos oss, och hvilka utsikter vi hafva att en gång liksom Herren Jesus få se "härligheten därefter".

Jesu himmelsfärd, ehuru ett afslutande af hans verk under vistelsen på jorden, var blott ett afslutande af det skedet. Det var blott ett synligt tecken till att vägen var öppnad för alla ända hem. Lika sant, som det är, att Herren redan på korset kunde säga: "Det är fullkomnadt", lika sant är det också, att frälsningsverket icke är fullkomnadt, utan att det alltfort pågår. Och lika visst som Herren togs bort från lärjungarnas åsyn, lika visst är det, att Herren Jesus sade, innan han skiljdes ifrån dem: "Si, jag är när eder alla dagar intill världens ända." Därför kunna vi också säga, att lika litet som frälsningsverket var afslutadt, var himmelsfärden afslutad. Det hela pågår ännu i dag, och det skall pågå, ända till dess han kommer igen, såsom lärjungarna sågo honom uppfara, för att ingå i härligheten.

Vi läsa om Kristi kropp, som är församlingen, och vi läsa om, huru hans lärjungar samlas till honom, huru lemmarna fogas in den ena vid den andra, till Kristi kropps fullkomnande, huru stenarna sättas in i tempelväggen, till dess byggnaden till sist står färdig till gudstjänst. Vi förstå däraf, att vår himmelsfärd betyder just förenandet med honom, som är hufvudet för församlingen, af hvarje lem, som hör till kroppen, hvarje hans lilla svaga lem, som är återlöst och har samma lif som han och samma härlighet i utsikt. Och denna himmelsfärd, som pågår för dig och mig, består just af samma moment som Herren Jesu eget förhärligande och uppfarande i himmelen.

Denna himmelsfärd består i *nedstigande* och *varande*, i gemenskap med Gud. Det fordras gemenskap med vår Herre Jesus i hans nedstigande, innan det kan blifva någon gemenskap i hans förhärligande. Och detta nedstigande, hvarom vi läsa, att det skedde till jordens nedre rum och ända in i dödsriket för att frigöra dem, som voro trälar under fruktan för döden, detta nedstigande är också oss förelagdt, så visst som vi äro lemmar i hans kropp. Det måste bli ett nedstigande till dem, som ännu icke hafva fått del af det eviga lifvet, på hvilka kraften icke har uppenbarats, som ännu icke hafva befriats från bojorna, från synden, orenheten och dödsfruktan. Det gäller för oss att stiga ned till dem och så taga del i det verk, som Jesus började.

I Apg. 1 kapitel heter det, att Lukas i sin förra bok hade berättat om allt, hvad Jesus begynte göra och lära, och detta räckte ända till hans himmelsfärd. Det var blott början, och fortsättningen, som kom i Apostlagärningarna, den fortsättningen håller på att skrifvas ännu dag för dag, och den skall skrifvas af oss. Den skrifves i samma mån, som vi få del af Guds väsen, tankar och kärlek, så att vi drifvas till att utgifva oss, vårt lif, våra krafter, våra medel och allt för att föra några af de bortkomna åter till fadershuset och fadersfamnen. Det är så, som Apotslagärningarna skrifvas. Det är så, som Kristi himmelsfärdsdag kan firas hvarje dag på året. Och för detta firande behöfs framför allt, att vi icke söka vår egen upphöjelse.

När Herren Jesus hängde på korset, var det en upphöjelse, och dock var det där, han måste klaga: "Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig?" Herren Jesus kunde icke vinna de förlorade sönerna och döttrarna åter på annat sätt, än att han själf gick till dem och kom in i den djupaste fördömelse på förbannelsens trä. Så länge vår egen frälsning, vår egen himmel, är det största och viktigaste för oss, kunna vi aldrig i sann mening deltaga i uppfyllandet af hvad som fattas i Kristi lidande, och få aldrig någon sann del i hans frälsningsverk och därför icke heller någon i hans förhärligande, i hans himmelsfärd. Men när vi kunna följa honom därhän, att vi bedja, som Moses gjorde för sitt folk: "Förlåt dem nu deras synd! I annat fall stryk ut mig ur din bok", då hafva vi kommit nog långt ned för att kunna tagas med upp, ty himmelsfärden består icke blott däri, att vi mer och mer höja oss öfver det jordiska, låga och orena omkring oss, utan den består framför allt däruti, att vi dragas till innerligare gemenskap med vår Frälsare i hans kärlek, hans lidande, hans frälsningsverk. När vi säga, att vi hoppas på förhärligande, är det därför, att vi veta, att själfva detta förhärligande är icke *vårt* utan *Guds*, därigenom att han har utfört sitt verk i oss och genom oss. Det är detta, som vi söka.

Men Guds förhärligande blir icke fullständigt, förrän han har fått öfvervinna djäfvulens gärningar. Det var därför, Jesus kom. Guds Son uppenbarades för att nedslå djäfvulens gärningar. Och det

är uppenbarandet af Jesus Kristus, som ännu i dag kan och skall nedslå djäfvulens gärningar. Det är därför, det är så viktigt, att du och jag lefva så, att vi uppenbara Jesus. Ty endast på det viset kunna vi öfvervinna djäfvulen. Det är icke genom förståndsmässigt resonerande, storartade organisationer eller sammanslutningar, huru godt och bra allt detta än må vara. Detta är icke kraft. Kraften är Guds Sons uppenbarande genom hvad vi äro, snarare än genom det vi göra. Då och där detta sker, nedslås djäfvulens gärningar. Och det hafva vi sett också ute på hednafältet. Det är ett uttryck, som kineserna ofta använda om de kristna missionsstationerna, om lifvet där, om förhållandet mellan de kristna, mellan man och hustru, föräldrar och barn, ja, till själfva djuren. De säga: "Det är som en liten himmel." Jag vet ingenting, som bättre uttrycker deras uppfattning af kristendomen, än just det, att den gör lifvet till en liten himmel. Och det är just, hvad det skall vara. Himmeln är, där Gud är. Är Gud i oss och vi uppenbara honom, så göra vi lifvet omkring oss till en himmel, utan att vi själfva sträfva efter himmelens lycka, glädje, härlighet eller något sådant. Det kan vara den allra största skröplighet och svaghet, sjukdom, nöd och förföljelse, det blir ändock en himmel, när Gud uppenbaras. Och det var detta, jag tänkte på, när jag sade, att vi icke få söka vår egen upphöjelse. När vi glömma oss själfva ända därhän, att vi icke längre söka himmelns härlighet för oss själfva utan söka frälsningsverkets fullbordan, Guds uppenbarande, för att därigenom nedslå djäfvulens verk, då äro vi färdiga att taga del i himmelsfärden.

När vi i dag fira Kristi himmelsfärdsdag och minnas det uppdrag, som han gaf åt sina lärjungar att vara hans vittnen, och tänka på detta i förhållande till det ord, vi just hafva läst, så förstå vi, att det icke gäller ett vittnande med munnen eller läpparna utan med hela lifvet, ett ständigt uppenbarande af den inneboende Frälsarens lif och kraft. Det är därigenom, vi skola göra människor till hans lärjungar, det är därigenom, hans rike skall komma.

Må vi alla, som samlas här, så få del af Jesu lif och kraft, att vi uppenbara honom, hvar vi gå, och därigenom befordra hans rikes ankomst och den stund, då hans kropp blir fullkommen, då från alla folk, släkter och tungomål alla dessa, som han har återlöst, samlas in och Jesus själf återkommer i skyn för att förena med sig sin kropp, som är församlingen, och så regera i evigheters evighet. Amen.

S. M. K:s 27:e årsmöte.

Med tacksamhet till Gud se vi tillbaka på denna högtid.

Ett inledande möte hölls onsdagsaftonen på Hushållsskolan 19 V. Trädgårdsgatan, ledt af godsägaren J. Hedengren. Sedan revisionsberättelsen upplästs, full ansvarsfrihet beviljats och samma revisorer för nästa år omvalts, upplästes ett bref från en syster i Finland, hvilket genom sin kärlek och medkänsla storligen fröjdade de närvarandes hjärtan. Denna syster har sedan 17 år tillbaka ådagalagt stort intresse för S. M. K. och i sitt hem brukat samla en liten skara barn, som under hennes ledning fått arbeta för vår mission. De medel, som genom de försålda arbetena inkommit, ha årligen hit insändts. — Därefter lästes ett från A. H. i Köping anländt telegram med hjärtevarm hälsning och tillönskan af andeuppfyllda mötes- och högtidsdagar. — Ett ytterligare ämne för tacksägelse meddelades af missionens ordförande. Han omtalade, att en syster aftonen förut lämnat honom från en okänd vän i landsorten ett paket. Det befanns innehålla fyra smärre paket, hvart och ett innehållande tio hundra-kronsedlar. Af samma syster lämnades också från en tjänarinna en femkrona i guld och från en annan missionsvän 25 öre. Alla dessa gåfvor vittnade om ett och detsamma: *Gud tänker på oss.* För de kära gifvarna liksom för den nämnda systern i Finland och hennes små medhjälpare uppsändes till Gud tacksägelse och förbön.

Herr Hedengren talade därefter om förbönens betydelse och kraft. Vi påmintes om Herren Jesus såsom den, som på Faderns högra sida ständigt lefver för att bedja för oss, och om den Helige Ande, om hvilken det säges, att han hjälper vår skröplighet och manar godt för oss. "Är det icke", ungefär så föllo sig orden, "välsignadt godt, att skröpliga missionsvänner, skröpliga missionärer och skröpliga kommittéledamöter hafva den Helige Ande, som beder för dem, ja, att själfva deras skröplighet liksom manar fram hans förbön?

Underbart nog har emellertid Herren kallat också sina skröpliga barn till förebedjare. Aposteln Paulus säger: "Så förmanar jag nu *framför allt,* att bön, åkallan, förbön och tacksägelse hålles för *alla människor.*" Hafva väl vi med våra förböner omspunnit jorden liksom med meridianer? Särskildt missionsvärlden behöfver våra förböner. "Vi göra", säger John Mott, "våra missionärer mycket mer effektiva, om vi bedja för dem". Missionärerna äro alltför få, och om vi icke kunna fördubbla deras antal, kunna vi genom våra böner fördubbla deras kraft. Paulus bad de troende i Rom bedja Gud, att han måtte bevara honom för onda människor. Så få också vi bedja för våra syskon ute på fältet, när vi höra, att de äro omgifna af röfvarehorder, och att upprorsvågorna gå höga i det land, där de vistas. Men Paulus uppmanar äfven de troende att bedja för honom, att evangelii dörr måtte öppnas — icke i första hand till människors hjärtan utan till evangelii förrådshus, så att han själf kunde gå därin och hämta fram evangelium. Våra bröder och systrar behöfva

detsamma, och Gud har i våra händer lagt nycklarna till evangelii förrådshus. Må vi begagna oss af denna makt och kraft!

Men Gud vill, att vi skola bedja för *alla* människor. Hudson Taylor insåg vikten af detta men säger själf, att han länge såsom en gammal Kinavän oftast började bedja för Kina, och att när tiden var utlupen, hade han icke hunnit längre än till Kina. "Då", så omtalar han för en vän, "började jag med Sydamerika, det land, som jag tänkt minst på, och tro icke", tillade han leende, "att jag glömde Kina!" Att bedja för alla människor, det är att bedja för 1,700 millioner på jorden, och ju mer vi veta om dem, dess lättare kunna vi bedja för dem. För egen del hade tal. haft stor hjälp genom att följa en af rektor Rinman utgifven broschyr, som ger en kortfattad öfverblick öfver jordens olika folk och det missionsarbete, som utföres på olika platser.

För att kunna bedja rätt behöfva vi sätta oss in i Guds tankar och världens nöd. Men detta tar tid och kraft samt vållar själen lidande och arbete. Hudson Taylor var villig att gå denna väg. En hans vän, mr Frost, ledaren af Kina Inlandmissionens arbete i Amerika, hade en gång färdats på samma flodbåt som han och hans hustru. Midt i natten får han höra, hur det repas eld på en tändsticka, och genom den tunna gardinen, som skiljer hans hytt från Hudson Taylors, ser han en fladdrande ljuslåga och så Taylors gestalt. Han ser, hur denne sitter böjd öfver Guds ord, och så får han höra den ena sucken efter den andra, suckar, som efterhand öfvergingo i snyftningar. Hudson Taylor behöfde sofva men förmådde icke sofva, så hade han satt sig in i Guds frälsningstankar och världens nöd."

Missionär Rikard Andersson, som nyss hemkommit från Kina, framförde en hälsning från de kristna i Honanfu. Dessa brukade bedja för sina vänner i Sverige. Särskildt hade de i förbön följt dr Fries och rektor Rinman under deras sjukdom och riktigt flödat öfver af glädje vid underrättelsen om att dessa bröder återfått hälsan samt kunnat återupptaga sitt arbete.

Förbönens makt hade missionärerna själfva åter och åter erfarit och kunde därför icke vara nog tacksamma för missionsvännernas förböner. Dyrbara exempel meddelades äfven på Guds ords kraft och evangelii omskapande makt öfver hedningars hjärtan. En eld är tänd därute, som sprider sig mer och mer. Men hvad som behöfves, är flera personliga krafter för att de, som kommit till tron, må kunna undervisas, och framför allt behöfvas flera *infödda medarbetare*, fyllda med Guds Ande, som kunna blifva pelare i församlingen.

Fröken Maria Pettersson, som efter 11 års vistelse i Kina nyligen återkommit, tackade för all förbön och alla bref och lämnade äfven sköna exempel från fältet på evangelii kraft, särskildt att göra de omvända bland kineserna ståndaktiga under förföljelsen.

Missionär Nat. Högman, som, efter hvad förut meddelats i tidningen, en längre tid varit klen till sin hälsa, ville till Guds ära omtala, att han vunnit läkedom i Jesu namn och bad att som ett minnesord få lämna Apg. 3: 16.

Ett af missionens ombud, godsägaren Westerström, uttalade några hjärtliga ord, uttryckande den önskan, att Gud hos alla de sina i fortsättningen måtte få bevara "samma håg och sinne", som han fått väcka, sitt namn till pris.

Samvaron afslutades med bönemöte och gemensam tedrickning.

Kristi himmelsfärdsdag kl. 11 höllos missionsgudstjänster i tre af hufvudstadens gudstjänstlokaler. I Betesdakyrkan å Östermalm talade godsägaren J. Hedengren och missionär C. Blom, i St. Görans kyrka å Kungsholmen rektor J. Rinman och i Luterska missionshuset å Söder missionärerna E. Folke och N. Högman.

Kl. 3 var gemensam middag anordnad å hushållsskolan 19 V. Trädgårdsgatan. En särskild glädje var, att alla missionärsbarnen af en missionsvän inbjudits. Efter middagen blef det åter en minnesrik stund. Sedan öfverste H. Dillner inledt med bön, talade rektor Rinman. Han fäste uppmärksamheten vid att Kina Inlandmissionen, med hvilken S. M. K. står i så nära samband, en samhörighet, som alltid för oss varit till välsignelse, styrka och hjälp, nyligen firat sitt 49:e årsmöte och således inträdt i sitt 50:e verksamhetsår, sitt jubelår. I dess årsredogörelse hade framhållits, att liksom jubelåret skulle räknas från den stora försoningsdagen, så hade missionen samma utgångspunkt, nämligen återlösningen i Kristus Jesus såsom den bärande grunden och kraften i hela sin verksamhet. Häri låg äfven utan tvifvel hemligheten till den välsignelse, som hvilat öfver denna mission.

Kärleksfulla telegram upplästes från missionsvänner i Mariestad och Uppsala.

Fröken Maria Pettersson yttrade därpå några ord. Hon skildrade den oro, som rådt i Kina de sista åren. Alltsedan revolutionens början hade i den stad, Singan, där hon arbetat, det icke varit så lugnt, att de en enda dag med visshet vetat, att de icke behöfde fly. Men under allt detta hade Herren uppehållit sin tjänarinna genom det ordet: "Han skaffar dina gränser frid."

Missionär Rikard Andersson gaf exempel på äfven hedniska kinesers vänlighet och tillmötesgående mot missionärerna och omtalade bevis för hur kunskapen om Jesus och frälsningens väg mången gång spridts till aflägsna bygder, där ingen missionär satt sin fot, genom hedningar, som varit i tillfälle att höra evangelium eller köpa någon evangeliedel. Dessa små sanningsfrön hafva slagit rot. Gud har vattnat sådden, och så har på de mest oväntade platser en skörd växt upp.

Prosten Meurling afslutade mötet med en skön framställning af himmelriket, som börjar redan här nere på jorden, dess utbredning och slutliga seger.

Så skingrades skaran för att åter mötas kl. 6 i K. F. U. M:s stora hörsal, som med anledning af högtiden var vackert dekorerad med svenska flaggor och röda sidenbonader med kinesiska inskriptioner.

Sedan ordf. hälsat de närvarande välkomna och inledt med bön, upplästes af missionär Blom en skriftlig hälsning till Guds folk i Sverige från Honanfu församling såsom ett svar på den hälsning, hvilken

för två år sedan utsändes med missionär August Berg.

Efter utdrag ur årsberättelsen, gjordt af ingeniör K. G. Magnusson, och solosång af frk. Lydia Lundholm, höllos föredrag af Prins Bernadotte och missionär Rikard Andersson. Vi hoppas i kommande nummer få återgifva båda föredragen. Herren talade kraftigt genom sina tjänare, och det var med lof och pris till Gud, som kommendör v. Feilitzen, tolkande allas känslor, afslutade mötet.

I strålande solsken företogs på fredags f. m. utfärd till Barnens hem. Det var en stor skara missionsvänner, som hörsammat inbjudningen, och ingen, som hade förmånen att vara med, torde glömma denna stund dels af förtrolig samvaro vid det af den kära husmodern rikt dukade kaffebordet, dels den stilla stund, som sedan följde, då man ännu en gång fick med hvarandra dela andliga gåfvor. Från "Kina i Skellefteå" upplästes telegram med hälsningsorden: "Mer tro och hopp till Gud!" och från Kinakretsen i Göteborg en kärlekens hälsning med orden: "Med Kristus genom lidande till seger." Korta kärnfulla anföranden gjordes af några bland missionens ombud, herr Hedengren, kyrkoherde Aug. Lindström, frk. Ch. Andersson och landtbrukaren S. Andersson. Af kand. G. Österberg lämnades uppmuntrande meddelanden från hans nyligen afslutade missionsresa i landet, och missionär Andrew Ericsson uttalade några värmande ord af tacksamhet och glädje öfver hvad han under sina besök i olika delar af vårt land erfarit af missionsvännernas kärlek, förbön och intresse. I hopp att under hösten få återvända till det för honom så kära arbetsfältet i Kina bad han att till missionsvännerna såsom afskedsord få lämna Ebr. 6: 10.

Ett bref från en troende kines till en af de närvarande, vittnande om enheten bland Guds folk trots olika yttre förhållanden, upplästes i öfversättning af missionär Blom, och så afslutades med gemensam sång denna den icke minst dyrbara delen af årsmötet 1914. Herren hade gjort långt utöfver, hvad vi kunnat bedja eller tänka.

Tacken himmelens Gud, ty hans nåd varar evinnerligen!

Från fältet.

Med lof till Gud kunna vi meddela, att pastor *Teod. Sandberg* blifvit så mycket bättre, att han fått lämna sjukhuset i Pingyangfu, att hvarken *Hoyang* eller *Hancheng*, såsom det befarades, blifvit hemsökt af röfvare, att bröderna *Linder* och *Svensson* kunnat återvända till Pucheng och Tungchowfu, samt att missionär *Josef Olsson* med hustru och barn fått tillstånd att, ehuru för Hvita vargens skull tagande en lång omväg, dock återvända till Hoyang.

Det meddelas, att Hvita vargen och hans skaror tågat till Kansuh. Mycken förbön är naturligtvis ännu af nöden med anledning af röfvareoroligheterna såväl för våra egna syskon som andra missioners arbetare.

"Den ringa begynnelsens dag."

Detta ord synes särskildt lämpligt att sätta som öfverskrift på hvad som här nedan kommer att skrifvas. S. M. K:s kvinnliga seminarium har nu blifvit en verklighet, men det är i sanning en ringa

Flickskolan i Puchow, vårterminen 1914.

begynnelse. Dock, vi få icke förakta denna. Verket är Herrens, och i hans namn har det börjat. Han skall själf vårda den späda plantan, och den skall växa till hans namns förhärligande.

Seminariet började den 19 jan. Under några veckor hade vi fyra elever, men en af dem, Djao Sinfeng, har måst lämna oss. Hon hade varit klen under nära ett års tid, men hennes far hoppades dock, att hon skulle kunna deltaga i undervisningen. Det visade sig likväl snart, att arbetet öfversteg hennes krafter. Det var vemodigt, när hon lämnade oss. Själf kände hon det, som om hennes studier för alltid voro afbrutna. Sinfeng är från provinsen Honan men tillhör Tungchowfu församling och har gått i Puchow skola under flera år. Hon har vunnit allas kärlek och förtroende. Då hon, innan vi reste hem 1911, skulle döpas, fick hon det vittnesbördet, "att intet svek fanns hos henne".

Syföreningen i Puchow, våren 1914.

För ett par dagar sedan kom bref ifrån henne, att hon blifvit bättre. För Gud är ju ingenting omöjligt. Han kan stärka henne och göra henne frisk, om så är hans vilja. Men tager han henne hem, så veta vi med visshet, att hon är redo för högre tjänst däruppe.

Våra andra tre flickor äro Gao Aigo, Hou Ging yung och Shï Süehchwan. Aigo är från missionär Berglings distrikt och har gått i Tungchow och Hoyangs skolor. Hon blef tidigt moderlös. Hennes far är anställd som medarbetare i missionen. Aigo känner sig ofta ensam, utan moder som hon är, men hon är lycklig i Herren och lycklig i sitt arbete i skolan. Hon älskar studier, och det går bra för henne.

Hou Ging yung är från detta distrikt och har gått i Puchow skola, sedan hon var 10 år gammal. Det har länge varit hennes fars önskan, att hon skulle bli lärarinna. Som liten hade hon ett rätt svårt lynne, men Herren har hjälpt henne, så att hon blifvit mycket förändrad. Ging yung och Aigo äro båda 18 år gamla och födda på samma dag.

Seminariet i Puchowfu vårterminen 1914. Süehchwan, Ging yung, Aigo och Sinfeng. Bakom Sinfeng seminariets lärare Hou.

Süehchwan är något yngre än de andra flickorna. Hennes mor, som var fattig, kunde icke behålla henne utan sålde henne, då hon var helt liten. Senare dog fadern i det nya hemmet, och hans änka gifte om sig. Hon kom nu till en kristen familj och har sedan varit där. Hon är förlofvad med en yngling, som går i det manliga seminariet, son till vår aflidne diakon Sieh.

Som lärare för seminariet ha vi anställt en man från en by här i distriktet. Han hör till "den gamla stammen" och bär ännu sin fläta på ryggen, men jag tänker ofta: "Vi hinna tids nog få med det nya Kina att göra." Han är snäll och godmodig men icke en kristen. Med undantag af en söndagsafton, då här var förevisning af Laterna Magica, har han icke varit med om någon gudstjänst. Som vi förut i Puchow haft en troende lärare, känna vi det så mycket svårare att nu ha en hedning. Hans ämnen äro ju egentligen endast modersmålet och kinesisk historia, men ändå skulle man innerligt önska, att här funnes en troende man, som kunde taga denna plats. Fröken Nylin undervisar i räkning och sång och jag i de öfriga ämnena. Vi ha samma ämnen och samma läroböcker som i det manliga seminariet men ha redan funnit, att flickorna icke kunna "drifvas" såsom gossarna. De ha icke samma krafter. Kvinnan i Kina har sedan gammalt fått en annan uppfostran, och detta inverkar. Vi behöfva vishet, huru vi skola uppställa kurserna.

Utom det direkta arbetet i seminariet hjälpa två af eleverna, Aigo och Ging yung, till i en liten söndagsskola, som börjat här i vår. Alla tre flickorna leda dessutom i tur aftonbönerna.

Vi få sålunda tacka Herren för "den ringa begynnelsen" och anförtro åt missionens vänner att i kärlek och förbön stödja detta arbete.

"Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske utan genom min Ande, säger Herren Sebaot."

Puchowfu i april 1914.

Frida Prytz.

Ett besök i Peh-Shui.

Puchenghsien den 23 mars 1914.

Kära vänner!

För att öfva mig i det svårförståeliga talspråket har jag vistats i Peh-Shui öfver en månad, däraf tre veckors tid som ensam utländing. Tiden gick så fort, och jag trifdes utmärkt i det kära Peh-Shui.

Under min vistelse där besökte jag en by, där församlingsmedlemmen Shïh bor. Det var mitt första bybesök, och jag njöt i fulla drag af allt det nya och intressanta. Det var en onsdag, som Shïh kom för att hämta mig. Mina sängkläder voro inlagda i påsen för att medtagas, och meningen var, att jag på kinesiskt sätt skulle sitta ofvanpå "sängklädespåsen", som lagts på en mulåsna. Det såg dock ej inbjudande ut att sitta så högt, utan jag föredrog att få rida på en mulåsna, som ej bar packning. Affärden åskådades af en stor skara människor, och jag kände mig glad, då vi lyckligt och väl kommit utanför stadsporten. Efter tre timmars ridt — sista stycket reds i skymningen — voro vi framme. Familjen bestod af fyra bröder och deras hustrur och barn. Alla voro så vänliga och glada öfver att jag kom, fastän jag ej kunde tala mycket till dem.

I ett rum, som närmast motsvarar en loge hemma, fanns en "kang", uppmurad i ett hörn, och där fick

De behöfva väl våra förböner, om de skola kunna stå fast. Djäfvulens makt är stor, men Guds makt är dock större, lofvadt vare hans namn!

Från två bibelstunder.

Några kvinnor voro samlade till ett litet möte. Sonhustrun i det hus, där mötet skulle hållas, hade en längre tid varit sjuk och hade först nu frisknat till. Just som jag kommit in i hennes rum, där mötet skulle hållas, fattade hon mina händer och sade: "Frun, nu vill jag af hela mitt hjärta tjäna Gud, och nu syr jag mig stora skor." För en tid sedan hade hon haft en skyddsgud uppklistrad i sitt rum. Nu hade hon bedt Gud förlåta henne hennes synder och frälsa henne.

Jag tror, att hennes beslut kom från hjärtat.

Så började vårt lilla möte med sången: "Kom till Jesus". Efter sången och bönen läste vi Joh. 12: 44—50. Mörker och ljus — lif och död var ämnet. Herren ledde mig att också tala något om de olyckliga, som taga sitt eget lif, och hur de från sin olycka gå in i den eviga förtappelsen.

Bland de nio kvinnor, som voro närvarande, var en mycket fattig, blind kvinna vid namn Ma.

Vid mötets slut säger en troende kvinna till henne: "Förstod du, hvad som sades om själfmord?" "Ja", svarade hon, "men vintern står för dörren. Inga kläder, ingen mat och ur stånd att försörja mig själf samt utan släktingar trodde jag det vara bäst att söka döden". Denna kvinna hade några dagar förut köpt opium för att därmed göra slut på sin eländiga tillvaro. Hon hade också intagit opiet, och detta hade gjort henne mycket sjuk under fyra dagar men icke ändat hennes lif.

En kvinna lofvade att nästa söndag taga den blinda med till vår gudstjänst. Hon kom också, iklädd sina smutsiga trasor. Hvad hennes dräkt var sydd af, var omöjligt att se, ty lapp på lapp var allt, hvad man såg, liksom ock hål här och hål där. Denna eländiga klädnad skylde en stofthydda, som dock hade en själ, återlöst med Jesu dyra blod.

Den andra bibelstunden för kvinnor var på eftermiddagen. Vi gingo igenom "kvinnans arbete och plikter", därvid utgående från bibelns kvinnor. Vid slutet af mötet talades det om, hur vi i lifvet skulle kunna praktisera, hvad bibeln lär oss. Resultatet blef: Vi måste att börja med hjälpa den behöfvande blinda, som sitter ibland oss.

Hvad skulle vi göra för henne? "Jo", sade en, "jag ger henne två mått hvete". "Och jag gryn." "Och jag ett får." "Och jag en halmmatta." "Jag bröd." "Jag en kofta." Så ljöd det från alla håll. En änka tog upp en handfull pengar och gaf den blinda. Så gick det laget rundt. Alla ville hjälpa.

De flesta kvinnor ha själfva icke mycket, så det rörde mig till tårar att se deras offervillighet. Det låg som idel solsken öfver den blindas ansikte. Så mycken kärlek hade aldrig förr kommit henne till del.

Några af oss gingo sedan till hennes hem. Dörren var dålig. Sängen var af torkad lera. Ett stycke utsliten fäll, som hon nyligen fått, låg på kangen tillika med några trasor, som en gång utgjort en kofta. Det var allt, som fanns i sängklädesväg. Intet bord, ingen stol, ingen bänk fanns i rummet. En troende kvinna hade lånat henne ett bakbräde, och det var lagdt öfver några tegelstenar.

I en gammal trälåda stodo en hel mängd stamtaflor, illa medfarna af tidens tand.

En höna, kvinnans enda egendom, var, då vi kommo, instängd i rummet. Taket var dåligt, och jord föll ned på flera ställen. Papperet i fönstret hade länge varit borta. Allt, som fanns i matväg, var en half kopp krossad majs och en dito hvete samt ett par våfflor, som hon sparat från föregående söndag, då hon hos oss fått ett par. Intet bröd, inga grönsaker eller något annat ätbart fanns, och i all denna fattigdom var den arma *blind*, ensam och kände icke Gud.

Efter att ha ordnat litet för den stackars kvinnan hade vi på stående fot ett bönemöte, hvarvid vi ropade till Gud om hennes själs frälsning.

Må denna arma själ icke mer behöfva söka döden utan af Guds nåd blifva frälst och, när hennes tid är inne, förd till hans eviga boningar! Där skall icke mer gråt, fattigdom eller hunger finnas, utan där skall hvarje tår vara borttorkad af Fadern själf.

Dagny B.

Hemgånget ombud.

Med komministern *Gustaf Nyrén*, som tidigt på Kristi himmelsfärdsdag efter en längre tids sjuklighet vid blott något öfver 53 års ålder inkallades i den eviga hvilan, har en varm missionsvän gått ur tiden. Med tacksamhet skola vi minnas denne broder, som icke blott under den jämförelsevis korta tid, han var missionens ombud, utan äfven förut alltid med stor beredvillighet anordnade möten för S. M. K., när någon af dess missionärer eller öfriga vänner var på besök i hans församlingar, Stora Mellösa och Norrbyås, samt äfven på andra sätt lade sitt intresse i dagen. "I Kristi sår" har han nu somnat in, och när han uppvaknar, skall han få mätta sig af hans åskådning, som han här nere älskade och så gärna ville tjäna. Frid öfver hans minne!

Björkliden, stenvilla med egen park och trädgård i härlig skogstrakt i norra Skåne, erbjuder hemmavarande missionärer och andra, som äro i behof däraf, en stilla hviloplats året om. Enkelt, nutidsenligt. Godt bord. Tillfälle till måltider och bad utom Hemmet. Öppnas 1:a juni. Förfrågningar ställas till husmodern, fröken S. Engström. Adr.: postfack 36, *Tyringe*.

Ang. Tyringe, se "Hvilo- och Kurorter".

Rättelse.

I förra numrets redovisning insmög sig ett tryckfel, nämligen att namnen Yuncheng och Juicheng blefvo omkastade i N:o 588 och 592—3

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

jag sofva. Där sof också en af fruarna Shïh. Hon hade en sten till hufvudgärd och ett täcke att svepa om sig och förvånade sig storligen öfver det besvär, jag gjorde mig för bäddningens skull! — Allt gick mycket enkelt till. När jag skulle äta, fick jag en skål grynvälling eller "mien" (mjölrätt) samt ett par pinnar, och så satt jag på kangen och åt. Jag fick också bröd att äta samt kokt vatten att dricka.

En dag gingo vi ut i byn, och genast samlades en stor skara för att se på mig. Naturligtvis begagnades tillfället. Shïh talade till dem om den sanne Guden, och jag försökte säga litet med mitt fattiga ordförråd. Efteråt inbjödos alla intresserade att komma till Shïhs hem för att höra mer om "läran". Inom kort var en stor skara samlad, och vi försökte tala till dem, men jag måste bekänna, att både Shïh och jag voro de skröpligaste talare, man kunde tänka sig. Shïh är så snäll men mycket barnslig och enfaldig. Så vidt människor kunna se, synes han dock troget förvalta sitt pund och är mycket mån om att hans stora familj skall få lära känna Gud och den han sändt, Jesus Kristus. Kväll och morgon hade vi en andaktsstund, och barnen kunde sjunga flera sånger utantill. De stunder, då inga gäster kommo för att se på mig (ytterst få af byfolket kommo för att höra), användes tiden till läsning. Såväl bröderna som deras hustrur och barn ville öfva sig i läsning. Mitt lexikon följer mig troget på alla resor, och jag kunde därför hjälpa dem, då de ej kände igen skriftecknen.

Såsom exempel på kinesernas välvilja kan jag nämna, att en gumma, som kom för att vara med om det nämnda "mötet", tog upp något och gaf mig. Hennes vida ärmar voro uppvikta, och vecket var förvaringsrum för en massa olika småsaker och skräp. Hvad gumman plockade upp och ville gifva mig, var döda, torra skalbaggar, och till min förvåning var det hennes mening, att jag skulle äta dem! Som jag ännu ej lärt mig uppskatta sådana läckerheter, gaf jag gumman hennes skalbaggar tillbaka. En annan kvinna tog en hvitlök ur sitt ärmveck och ville gifva mig att äta. Ett bröd och en hvitlök äro ett riktigt "mål mat" för kineserna. Om ni hade sett, hur smutsiga och trasiga kvinnorna i byn voro, skulle Ni ej undrat på, att man ej med god smak kan äta sådant, som de haft i sina uppvikta klädningsärmar.

På lördags förmiddag måste jag skiljas från mina nya kära vänner för att vara i Peh-Shui öfver söndagen. Så snart jag kan tala litet bättre, hoppas jag åter få besöka byn.

En dag hade jag besök af mandarinen i Peh-Shui. För den, som känner till kinesiska förhållandena, är det högst märkvärdigt, att en mandarin gör sig besvär att uppvakta en, som är "bara en flicka".

Det är svårt att ej kunna tala mera. Vi "nya" behöfva mycken förbön för språkets skull. Vi ha ock fått erfara förbönens kraft. Gud är trofast. Han ger oss så stor, rik glädje. Han hjälper i allt.

Varma hälsningar till kända och okända vänner

från tillgifna
Ingeborg Ackzell.

Ensam i en kinesisk by.

Fröken *Ester Berg*, som, för att öfva sig i talspråket, ensam vistats i byn Ren-lin i trakten af Yuncheng, skrifver därifrån den 29 april:

I går, söndag, kom missionär Wester ridande hitut och ledde gudstjänsterna. Det var en glad öfverraskning såväl för kineserna som mig. På e. m. red han hem igen, och jag blef åter ensam med alla barn, gubbar, gummor och ungdomar. På kvällen hade vi som vanligt ett möte. Det är en af de troende här, som leder det, och 15—30 personer samlas *kväll efter kväll.* Han talade om, hur han på gatorna och ute på fälten hör barn, som sjunga eller läsa sånger eller bibelspråk, och han gladdes däröfver. Hvarje söndag, sedan jag kom, ha vi haft söndagsskola, och alltemellanåt har jag besök af dem. När jag går ut och går, har jag ofta en hel liten skara med mig. Trots sina bundna fötter springa de små flickorna duktigt och plocka blommor åt mig, leka och ha så roligt.

Jag har jämte en bibelkvinna varit härute i byn sedan den 2 april. Dock voro vi hemma i Yuncheng vid påsk öfver stormötet. Vi foro då in jämte 5 andra kvinnor på en riktig landsskjuts. Största delen af vägen (ngt öfver 1 mil) gick jag, men satt ibland på vagnen, och då sjöngo vi. Vid stormötet döptes 3 män — en gammal man och 2 unga släktingar till honom, affärsmän från staden. De två senare voro den s. k. "näsduksmannen" och hans bror. En dag, sedan vi återkommit hit, kom "näsduksmannen" på besök. Han var på väg till sitt hem. Det var en *fröjd* att höra, med hvilken frimodighet han började tala om Jesus med en kvinna, som då var här. Påföljande söndag kom han åter hit. Han hade då varit i sitt hem för att förstöra afgudarna och säga till sin hustru att lösa sina små fötter. Det förstnämnda gick visst för sig utan bråk, men ej så det senare. Hustrun började gråta och ville ej. Den unge mannen menade dock riktigt allvar, så han tog en knif och skar sönder alla hennes små skor, både nya och gamla. Jag vet ej, hvilken utgången blef. I alla fall kunde modern till följd häraf ej komma med hit till gudstjänsten. Hon och den andre unge mannens mor äro båda intresserade i evangelium och ha varit hos oss i staden. De äro sådana rara, trefliga gummor. Den andres mor kom dock hit i sällskap med två andra kvinnor. Hon var f. t. ej i hemmet utan i en annan by. Hvarken hon el. de andra två kvinnorna kände vägen hit, men gumman sade: "Vi ska' be Gud visa oss vägen", och så gingo de och kommo mycket riktigt hit till stor glädje för mig.

Två af kvinnorna, som följde med oss till stormötet, beslöto sig för att följa Jesus. Den ena af dem tog bort afgudarna i hemmet och förargade därigenom sin son. Den andras man lefver, och han tillåter henne ej att göra det. Jag har ett par gånger efter stormötet varit och hälsat på dem, och man förstår, att de ha det ej lätt. I hela byn finns ingen troende, utan byfolket smädar och hånar dem.

N:r 12. Årg. 19. 15 JUNI 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Så är Guds rike. — Kina Inlandmissionen. — Gud har talat, I. — Brefafdelningen. — Högtidsdagar i Hoyang. — Första stormötet i staden Usiang. — Ett ovanligt besök. — Meddelande. — Redovisning.

"Så är Guds rike."*

Mark. 4: 26—29.

Herren talar i v. 26 om Guds rike och säger: "Så är Guds rike." Vi hafva samlats för att sysselsätta oss med Guds rikes angelägenheter i Kina och hafva nyss hört något om arbetet på missionsfältet, och hur Guds rike där går framåt.

Öfver hela Kina finnas små fläckar här och där, om hvilka man kan säga: "Där är Guds rike." Och vi må tacka Gud för dessa små ljuspunkter. De äro större och talrikare i våra dagar än någonsin tillförne, ej minst i Kina.

Men Guds rike är icke blott utbredt i Kina utan öfver hela jorden. Nästan öfverallt finns det sådana, som höra till detta rike, och som räknas till Guds barn. När jag tänker på och talar om Guds rike, brukar ofta komma i mitt minne den skolkarta, jag hade i min ungdom. Det var en karta öfver hela världen, och på den var Englands välde utmärkt med röda gränser. Hvarhelst Englands herravälde sträckte sig öfver olika delar af jorden, var det området betecknadt med röda gränser, så t. ex. Gibraltar, öar i Västindien, Hongkong och många andra platser. Så är också Guds rike utbredt öfver hela jorden. Fläckvis möter det oss öfverallt, omgärdadt med sina röda gränser. Vi, som höra detta rike till, hafva vårt fädernesland däruppe i himmelen men äro på samma gång af Gud satta att här nere på jorden vara hans representanter. Man brukar ibland tala om "utlandssvenskar", sådana, som äro ute i andra länder men dock äro och förblifva svenskar. Vi skulle kunna säga, att vi äro "utlandskristna", som Gud har satt här nere på jorden, fastän vi egentligen höra hemma däruppe i himmelen, vårt rätta fädernesland. Må vi aldrig förgäta, att vi äro gäster och främlingar här nere på jorden, men medborgare däruppe i himmelen hos Gud, och att Gud har i beredskap åt oss ett bättre fädernesland!

Vi alla, som hafva gått öfver de där "röda gränserna", som blifvit delaktiga af Jesu Kristi blod, som blifvit medborgare i Guds rike, vi hafva *förpliktelser*. Gud väntar något af oss här på jorden. Gud vill, att vi skola lefva för honom, vår Konung, och tjäna honom. Det är det, som är vår stora uppgift och vår stora förmån. Hur skulle det vara att vara satt här nere på jorden och icke hafva någon uppgift för Gud, icke något mål att lefva för? Tänk, om vi, när Gud hade frälst oss, fått ut allt, hvad Gud kan gifva oss här nere! Men så är det icke. Gud har icke blott gifvit oss för vår egen del af sin nåds rikedomar. Han vill äfven använda oss i sin tjänst. Och det är en stor förmån. Gud vill använda oss till att utbreda sitt rike, och han önskar, att vi skola vara hans sändebud, men det är också då viktigt, att vi bära hans stämpel. För några år sedan var det en engelsman här, som talade om, att i gamla tider brukade engelska staten märka alla tegelstenar, som användes

* Föredrag af prins Bernadotte vid S. M. K:s årshögtid Kristi himmelsfärdsdag i K. F. U. M:s hörsal i Stockholm.

i statens byggnader, med en krona, för att man i alla tider skulle kunna känna igen stenarna och veta, att det var konungen, som hade låtit uppföra det och det huset. Så bör det vara med oss, som äro Guds folk. Vi böra vara stämplade för vår Konungs räkning, så att man i alla tider kan känna igen oss och se stämpeln, både när byggnaden står färdig och växer till ett heligt tempel i Herren, och när byggnaden brytes ned och det ser ut, som om allting vore bortkastadt i arbetet för Guds rike. Det kan nämligen komma tider, då det ser ut, som skulle hela arbetet blifva till intet. Må stämpeln på den enskilde aldrig utplånas! Jag fruktar dock, att det nu för tiden är så med många af Guds barn, att stämpeln icke är så tydlig, som den borde vara. Det märkes icke alltid på oss, såsom det kanske gjorde i gamla tider på Guds folk, att vi höra Gud i himmelen till.

När vi läsa Kina-missionstidningen, möta vi där berättelser om hedningar, som hört evangelium en eller två gånger och sedan kanske icke på långliga tider få höra något vidare af det budskapet. Men när missionärernas väg leder till den plats, där någon sådan har slagit ned sina bopålar, finna de, att det är lif hos den mannen eller den kvinnan, och det lifvet har varit så kraftigt, att det också har nått andra med evangelii budskap. När vi höra eller läsa sådant, måste vi blygas inför vår Gud, ty hur rika tillfällen hafva icke vi haft i vårt eget land att höra och få hjälp i jämförelse med folket därute!

I vår text talas det om arbetet i Guds rike med dessa ord: "Så är Guds rike såsom en man, som kastar säden i jorden." Den mannen har lydt. Det är i lydnad för Guds befallning, han kastar säden i jorden. Säden, som är Guds ord, hafva vi alltid. Gud har beredt sitt ord, och vi hafva blott att liksom taga och ösa ut öfver fältet den säd, som han har beredt åt oss. Mannen är redskapet, den som utbreder Guds rike. Men är det icke ofta så, att Gud får vänta just på redskapet, som han behöfver för att få säden sådd, för att få sitt verk utfördt här nere på jorden? Ja, det är just hindret i många, många fall för Guds rikes utbredande, att Gud icke får *mannen*, icke får *redskapet*. Vi hafva också vid detta årsmöte hört det rop, som möter oss från nästan hvarje missionsfält: "Vi behöfva flera arbetare. Hade vi flera arbetare, skulle verket gå framåt på ett helt annat sätt än nu." Ja, Gud behöfver redskap. Han sår i vanliga fall icke själf ut sin säd, utan i regel är det så, att han kallar människor till att vara sina redskap. Detta se vi i Nya testamentet, särskildt Apostlagärningarna. Vi se där, huru Herren befallde sina barn att gå till den ene eller den andre. Till Saulus, som till och med hade mött Jesus personligen på vägen, sänder han dock en man, som fick utföra det sista arbetet, så ut den sista säden. Hur skulle det gå med evangelium, om icke Gud finge några, som sådde ut det ibland människorna? Det är därför Gud kallar arbetare, män och kvinnor, att gå ut i lydnad för hans vilja, att gå ut med säden för att så den i jorden. Under befrielsekriget i Italien, berättas det, kallade general Garibaldi frivilliga under sina fanor, och i skaror strömmade de till honom. Så frågade de honom: "Hvad gifver ni oss för lön, om vi ställa oss till eder tjänst?" Garibaldi svarade: "Jag kan lofva er, att ni skola få vedermöda och besvärligheter, sjukdom och död. Men om vi segra, kan jag lofva er ett *fritt* Italien." Skaran öfverlade endast en kort liten stund, och så svarade de generalen: "Vi stå till eder tjänst." Ungefär så lofvar Gud den, som vill ställa sig till hans tjänst, under hans befäl: "Du skall få erfara vedermöda, svårigheter, kanske sjukdom och till sist döden. Men om segern kommer, skall också frigörelse komma för tusenden och åter tusenden." Och är det icke det, som Gud längtar efter: att genom sina barn få föra frigörelse till dem, som äro bundna i dödens skugga, bundna af fruktan för döden, bundna i syndens bojor både här hemma och långt ute i hednavärlden? Jag kommer ihåg, att missionär Stålhammar berättat, att han som löjtnant vid ett sådant årsmöte som detta fick Guds kallelse att ställa sig till hans förfogande och gå ut som missionär. Jag tror icke, han genast förstod, till hvilket fält han skulle gå. Men vi veta, att Gud förde honom till Kina. Gud behöfver redskap. Kanske finns det här bland oss en eller flera, både män och kvinnor, som Gud önskar få ut på fältet för att blifva hans redskap, att så ut hans säd. Redan är mycket utsådt i Kina, och fälten hvitna till skörd. Hvar är den, som vill vara Guds skördeman, Guds arbetare, Guds redskap?

Vidare säger Herren Jesus: "Såsom en man kastar säden i jorden och sofver och står upp, natt och dag, och säden går upp och växer, han vet själf icke huru." Detta är en bild af en arbetande kristens ställning. Har han fått så ut säden, får han sedan stå där bidande, väntande i tro på att skörden skall komma. En man, som sår sin säd på våren, tror, att det skall blifva skörd af det han lägger ned i jorden. Om han blott ser på de torra kornen, är det dock icke mycket, som bådar

skörd. Men han tror, och han vet, att skörd skall spira upp af det utsäde, han gör. På våren är det f. ö. kanske icke så svårt att tro, när träden knoppas, allting grönskar och solen värmer. Man förstår: Det är *lif* i naturen. Svårare är det på hösten, när rågen sås. Då är det icke samma utsikter som på våren. Då äro skuggorna mörka, och solen är skymd. Men Gud står bakom, och det är Gud, som gifver lif och växt. Han är densamme på hösten som på våren, på vintern som på sommaren. Gud är densamme under den andliga vårtiden som under andlig torka och andlig svaghet. Gud skiftar aldrig. Han är densamme, när vi få budskap utifrån missionsfältet, att revolution står för dörren, att röfvarskaror hota missionsarbetet, som när vi få budskap från fältet, att det är ro, att arbetet pågår i frid. Gud är densamme under den ena så väl som under den andra tiden. Och vi, som hafva sått, få bida, vänta och tro. Skörd skall komma. Den uteblir icke.

Den sista lärdom, som Herren Jesus i denna liknelse påpekar, är, att "*af sig själf* bär jorden frukt, först brodd, sedan ax, sedan fullbildadt hvete i axet". Af sig själf! Det är lif och utveckling i det, som är sådt. Det är Guds eget ord, icke sandkorn, som sås ut, icke guldkorn. Det kunde väl tyckas, som om sådana snarare skulle frambringa skörd än sandkornen. Men icke heller guldkorn duga. Det enda, som duger, är Guds ord, ty det har lif i sig själf. Denna sanning, som Herren Jesus här framhåller för oss, bör gifva frimodighet både åt oss, som sitta här och med intresse följa underrättelserna om Guds rikes framgångar och svårigheter ute på missionsfältet, och åt dem, som stå därute midt uppe i arbetet. Den bör gifva oss hvila och ro. Hafva vi icke märkt på sommaren, när allt står i sin fägring, när regn har fallit och solen skiner därpå, hvilken ro det är i naturen? Hvilken ro kommer icke också in i våra hjärtan, när vi se därpå! Med afseende på det andliga arbetet få vi hvila i Gud och hans löfte, och han har sagt, att Guds rike är, såsom när en man sår sin säd. Han kan vänta och bida sin skörd. Den kommer af sig själf, som vi tycka. Men vi veta, att Gud står bakom det, som är sådt, och därför skall det först skjuta upp brodd, sedan ax och så fullbordadt hvete i axet.

Må skördetiden i Kina komma snart! Det är allas vår önskan. Gud gifve det! Amen.

En handfull säd utkastad på marken, på bergens topp, gifve en skörd, som skälfver likt Libanons skog. Ps. 72: 16.

Kina Inlandmissionen

firade den 12 maj sitt 49:e årsmöte. Att Herrens rika välsignelse hvilat öfver denna mission, framgår bl. a. däraf att missionärernas antal nu uppgår till 1,076, och att de infödda medhjälparnas under de sista tio åren ökats med 6 på hvarje missionär, så att det för närvarande uppgår till 1,424. År 1913 kunde 4,492 personer genom dopet upptagas i den kristna församlingen. Sedan missionens början hafva 45,278 personer mottagit dopet.

Gud har talat.*

I.

De nu församlade vännerna vänta kanske att få höra något om det *nya* Kina. Men, ledsamt nog, måste jag säga, att det nya Kina finns icke. Man kan tala om det *nutida* Kina, men det är det gamla Kina, öfver hvilket just vid revolutionen svepte fram en våg af nationell pånyttfödelse. Denna våg har helt och hållet lagt sig, så att den dag, som är, står Kina i politiskt, administrativt och socialt hänseende just där det stod förut. Kanske man till och med skulle våga säga: Det har gått tillbaka i vissa afseenden. En stark reaktion har inträdt.

Det är många vänner, som, sedan jag kom hem, hafva frågat mig: Hur kom det sig, att regeringen i Kina för ett år sedan, den 27 april, vände sig till de kristna nationerna med anhållan om förbön och nu vill upprätta konfucianismen såsom statsreligion? Saken är den, att det icke egentligen var presidenten Juan Shikai, som stod i spetsen för nämnda förslag, utan hans dåvarande utrikesminister, Luch'eng-hsiang, en verklig kristen. Denne man har nu afgått från regeringen. Han var alltför framåtsträfvande och alltför rättvis att kunna stå kvar. Presidenten gick med på förslaget. Gissningarna hvarför äro många. Måhända var det för att få de kristna nationernas aktning och förtroende. Det påstods sedan, att han enhälligt blef vald till president. Rena sanningen är, att han betalade en mycket hög summa till alla dåvarande riksdagsmän — 200- eller 300 dollars till hvar och en — för att de skulle afgifva sin röst på honom. Ställningen i Kina är icke sådan, som man här i allmänhet tror. I politiskt hänseende råder ett verkligt kaos, och regeringen står så godt som maktlös gentemot röfvarhorderna, som i själfva verket till antalet icke äro så öfverväldigande stora. Hvita vargen, som vi väl alla läst om, har måhända på sin höjd 10,000 *stridbara* män. Men icke alla dessa äro beväpnade med moderna vapen utan med ganska underhaltiga sådana. Ehuru regeringen sändt ut trupper, ända till omkring 70,000 man, står Hvita vargen ännu, så vidt vi veta, oskadad. Trupperna hafva icke vunnit ett enda slag öfver honom, just därför att soldaterna

* Utdrag ur ett missionsföredrag af missionär Rikard Andersson vid S. M. K:s årsmöte 1914 i K. F. U. M:s hörsal.

själfva äro *för* detta röfvarlif och dessutom fega, då det gäller en strid med "vargens" horder. Detta är ett faktum, och uppgiften ha vi fått från tillförlitligt håll, från militären själf. Det behöfves därför, att vi komma ihåg Kina såsom en nation. Ja, jag vill lägga på alla missionsvännernas hjärtan att i fortsättningen bedja, så att det icke blir blott *en* bönedag för Kina, utan att det hvarje dag blir bön för den kinesiska nationen.

Vi äro dock samlade här icke i politiskt eller nationellt intresse utan i Guds rikes intresse och lämna därför de yttre förhållandena. Innan jag går vidare, vill jag emellertid rikta uppmärksamheten på Jos. 6:e kapitel. Där finnas några riktlinjer angifna för allt sant missionsarbete. Det heter i v. 1, att Jeriko hade sina portar stängda och höll sig tillstängdt för Israels barn. Om vi blicka ut öfver hednavärlden i dag, ter den sig icke riktigt, såsom den tedde sig för blott tio år tillbaka. Tänka vi särskildt på Kina som en nation, måste vi säga, att den var mer tillstängd då än nu. Och blicka vi ännu längre tillbaka och följa den gamla missionshistorien, så finna vi, att Kina omtalas såsom ett alldeles tillstängdt land. Vi minnas den Gud hängifne katolske missionären Xawier, som satt på en ö i hafvet och blickade mot Kina, ropande: "O, klippa, klippa, när skall du öppna dig?" Vi stå icke i dag inför Kinas tillslutna portar. Vi behöfva icke tänka på Kina såsom ett tillslutet land. Men i det landet finnas millioner sinom millioner tillslutna hjärtan, lika hårdt tillslutna, som Jerikos portar voro tillslutna och lika omöjliga att öppna, som Jerikos portar voro omöjliga att öppna för Israels barn.

Och det finnes icke blott tillslutna hjärtan. Vi kunna säga, att massorna af Kinas folk äro inneslutna såsom af fasta murar genom Kinas olika religionssystem, konfucianismen, buddaismen, muhammedanismen och i någon mån äfven taoismen. Den kristna missionen har haft den verkan på dessa religionssystem, att ett uppvaknande skett, så att de ännu mer än förr tillslutit sina portar.

Inom konfucianismen t. ex. har ett sådant uppvaknande skett, att i den minsta stad har en konfucianistisk förening bildats med mål att söka väcka intresse, nytt lif, ny tro på Konfucius. Portarna tillstängas, alldeles som Jeriko tillstängde sina portar för Israels barn.

Också buddaismen har börjat upprätta nya skolor, bättre utbilda sina präster och taga till vara alla sina intressen. Hvarför? För att tillstänga portarna för kristendomen.

Muhammedanismen har också vaknat. Den sänder ut sina väckelsepredikanter, hvilka resa genom Kina, Indien och hela den muhammedanska världen blott för att se till, att bräckorna i Islams murar blifva reparerade och för att stänga till portarna för de kristna.

Jerikos män sökte bevara sina portar stängda för Israels barn, och på samma sätt göra nu Kinas olika religionssystem. Jag såg nyligen en illustration till detta. Då jag för ett par månader sedan gjorde en resa söder om Honanfu genom ett af våra svåraste röfvaredistrikt, lade jag märke till, huru alla människor hade lämnat sitt arbete på åkrarna och voro sysselsatta med att reparera murarna omkring sina boningsorter. I de minsta byar lika väl som i större köpingar, öfverallt var folket uppbådadt för att arbeta på murarna till skydd mot röfvarna. Hvart man kom, fann man ock stängda portar, och man skulle vara riktigt väl känd för att få slippa in. Just på ett liknande sätt söka hedendomen och otron resa murar och hålla sina portar stängda. Man gör allt i intellektuellt och socialt hänseende för att kringgärda nationerna och utestänga Guds evangelium.

Men Gud vare lof, det heter vidare: Men *Herren sade* (Jos. 6: 2). När jordens Herre öppnar sin mun, då tige jorden stilla inför honom! Det är i alla fall han, som har det sista ordet. Hvad säger han inför Jerikos väl reparerade murar, väl tillstängda och bevakade portar? Han säger: "Se, jag har gifvit Jeriko med dess konung, med dess tappra stridsmän, i din hand."

Hvad är denna dagens, Kristi himmelsfärds dags, budskap till oss, Herrens folk, hans missionsarbetare? Missionsarbetare äro nämligen icke blott de ibland oss, som hafva den stora nåden och förmånen att få gå ut till missionsfältet, utan lika mycket de ibland oss, som stå här hemma, som bedja och offra för missionen. Hvad säger nu Herren till oss? Han säger: "Se, jag har gifvit dessa hjärtan, dessa tillstängda, tillbommade hjärtan och länder i edra händer." När Herren Jesus for upp till himmelen och gaf sina lärjungar det stora uppdraget att gå, säger han till dem: "Mig är gifven *all makt* i himmel och på jord. Gån för den skull ut!" Och så tillägger han: "Se, *jag är med eder* alla dagar intill världens ända." I Ps. 2 heter det: "Äska af mig, och jag vill gifva dig hedningarna till arf och jordens ändar till egendom." Gud har talat. O, det är skönt att komma ihåg detta, när vi stå inför de mest tillbommade hjärtan, inför dessa, som det vill synas, oöfvervinneliga hinder, som resa sig upp i Guds rikes väg! Låtom oss komma ihåg, medan vi ännu stå utanför Jerikos tillstängda portar, att Gud har talat och sagt: "Se, jag har gifvit i din hand Jeriko med dess konung och dess tappra stridsmän." Ebreerbrefvet säger: "Genom tron föllo Jerikos murar." O, att vår tro hvilade mer vid Herren och hans löften, att vi såge mer på honom själf och mindre på omständigheterna! Se, det är trons grundval, detta: *Gud har sagt.*

Jag minns så väl, då jag för tio år sedan afskiljdes just på denna plattform. Både förut och efteråt stack jag så att säga handen i min barm och frågade: Hvarför går jag till Kina? Är det därför att jag älskar kineserna? Nej, jag hade ingen kärlek. Hade då all den nöd, jag hört fanns hos dem, rört mitt hjärta, så att jag därför ville gifva mitt lif för Kina? Nej, jag kände, att intet sådant gripit mitt hjärta. Hvarför går jag då? Herren hade talat. Jag hade hört Jesu ord: "Gån för den skull ut." Jag säger detta i dag såsom ett vittnesbörd: Om jag hade gått till Kina på grund af vissa känslor af medlidande eller kärlek till Kinas folk, så hade jag för länge sedan varit tillbaka hemma i Sverige.

Pröfningarna och svårigheterna därute äro verkligen så stora och nedbrytande för både kropp och själ, att det går att stå kvar blott på grund af detta: Herren har talat. När den store missionären William Carey gick ut till Indien, sade han till Guds församling i hemlandet och dem, hvilkas hjärtan Gud rört: "Jag går ned i gropen, men I fån stå här hemma och hålla i repet." Det är så skönt att tänka på, att den som sår och den som skördar, skola tillsammans glädjas. Ja, det är saligt att få vara med; därför att Gud har talat. Det är grunden för vår förbön, för våra offer, grunden till att segern är viss. Segern är lika viss, som det är visst, att Gud har talat sanning.

Brefafdelningen

Tungchowfu den 4 mars 1914.

"De *trodde* hans ord, de sjöngo hans lof."

Nåd och frid!

Då man *tror*, är det lätt att sjunga. Det blir liksom en följd af tron. Har man ej tro, blir det föga lof.

... Arbetet här fortgår som vanligt med sjukbesök, möten och skola. Söndagsmötena ha varit bättre besökta sista tiden, men vi ha det illa ställdt med manliga medhjälpare. Må Herren hjälpa!

I söndags, då Nils åter var i Tungkwan, hade han ett godt möte på förmiddagen. En soldat var så påverkad af Guds Ande, att han under predikan satt och grät, och så snart den var slut, föll han midt ibland sina kamrater på knä och bad högt om syndernas förlåtelse samt bekände sig vara villig att följa Jesus. Herren själf välsigne sitt verk!

I går var jag på en fest hos en af våra troende, fru Liu. Till hennes hem, som är beläget 1 sv. mil härifrån, färdades jag i vagn. I mitt sällskap hade jag två troende kvinnor härifrån staden och två män, den ene vår evangelist, den andre en bokförsäljare. Männen redo, och kvinnorna åkte med mig. Det var så vårlikt. En del träd börja redan knoppas. Hvete, klöfver och oljeplantor grönska, och vid vägkanten ha några tidiga vårblommor slagit ut. Dessa senare ådraga sig mest min uppmärksamhet. Det är så underligt att se de små blommorna stå där så friska och lefvande i den grå marken, omgifna af döda växter och strån. Huru storslaget Gud skapat allt, äfven det minsta!

Jag försökte göra mina kvinnliga följeslagare uppmärksamma på dessa blommor, men de sågo dem ej. De sågo blott hvetebrodd och klöfver samt gjorde sina anmärkningar om, hur mycket skörd det kunde bli o. s. v. Matfrågan har första rummet i deras sinne, och det är kanske ej så mycket att undra på. I dessa dyra tider är det svårt för dem litet hvar att dra sig fram. Men de små blommorna predika för mig. De äro så *små* och *obetydliga*, att de flesta ej lägga märke till dem. Men *han*, som skapat dem och gifvit dem lif midt i den döda omgifningen, han ser dem och vårdar sig om dem. Så är det ock med de få troende, som äro spridda här och där. I den hedniska, döda omgifningen äro de lika de små blommorna — ringa och obetydliga, men de ha *lif* och lifvets Furste vårdar sig om dem.

Framkomna blefvo vi hjärtligt välkomnade af fru Liu, hennes son och sonhustru, samt många af deras släktingar. En sådan skara gäster! Med barnen var det nog närmare 200. En kinesisk "musikkår" gjorde sitt bästa för att "höja festligheten". O, hvilket öronbedöfvande larm! — Därinne på "kangen" ligger den lilla världsmedborgarinnan 20 dagar gammal — och bekymrar sig ej om något, okunnig om, att det är för hennes skull allt detta oväsen föres. Hennes stackars mamma vet det nog; hon har ej fått sofva mer än halfva natten, ty redan före dagningen började spelmännen. Hon såg också så trött ut och önskade nog, att allt vore öfver. Vi blefvo bjudna både på frukost och middag, och det var ett ständigt kommande och gående af gäster. En massa rätter var det. Jag tänker det var 30, men med undantag af några grönsaksrätter var det endast en bönmjölsrätt i olika former. Det påminde mig om negerslafven, som bjöd på "tungor, tungor, idel tungor". Mina bordskamrater läto sig väl smaka, men för mig var det ingen fest, ty "dåfn" är en af de kinesiska anrättningar, jag ännu icke lärt mig tycka om. Musikanterna voro trogna. De gjorde sin sak bra. Man hörde icke, hvad den andre sade, äfven om man talade så högt man förmådde. Vår vän, fru Liu, kunde ej hindra dem från att spela, ty byfolket ville ha "roligt". Det var ju också den förstfödda, glädjen gällde. Hon hade dock befallt, att spelmännen skulle göra ett uppehåll mellan de båda måltiderna, så att vi finge tillfälle att ha ett möte. Hvilken lisa, då de ändtligen tystnade! Vi voro några troende. Jag talade först en stund till kvinnorna inne i rummen, men sedan samlades alla, män, kvinnor och barn, ute på gården och evangelisten och bokförsäljaren turade om att predika. Den senare hade ett handklaver med, som han spelade på, då vi sjöngo. Alla lyssnade uppmärksamt, men huru mycket som "gömdes" af det talade, vet endast Gud. Det *kändes* torrt, men man får inte alltid gå efter känslor.

Längst inne på gården stod ett bord, på hvilket alla presenter till den nyfödda lades. Dessa bestodo af klädesplagg, pengar och en del småsaker. Vid detta bord höll en man vakt. Ofvanför bordet, som var vackert dekoreradt med rödt siden, hade fru Liu satt upp ett stort rödt plakat, hvilket hon fått af oss. På detta stod med stora kinesiska skriftecken: "Vägen till frälsning: Tro på Herren Jesus, så varder du och ditt hus frälst!" Måtte dessa ord, som lästes af många, bära frukt i några hjärtan och lif!

Eder i Herren förenade

Olga Svenson.

Högtidsdagar i Hoyang.

Af *Robert Bergling.*

Fröjden eder i Herren alltid, åter säger jag: Fröjden eder. Ty fröjd i Herren är eder starkhet.

Vårt missionsmöte är just öfver, och jag vill nu berätta litet därom.

Den 1 maj började dopklasserna. Olssons kommo hem, så från och med den 4 togo de del i undervisningen. Sex Peh-shuibor hade infunnit sig; men då vi fingo underrättelse från broder Linder, att han ämnade sig åter hit från Yuncheng för att något senare hålla möte i Pu-cheng, blef deras dop uppskjutet. Den 11 styrde de kosan dit i hopp att nå målet för sin längtan. Af de öfriga antogo vi utan tvekan *30, 16 män och 14 kvinnor.* De flesta voro väl kända af oss, enär de under längre tid i fjol voro våra opiepatienter. De öfriga hade varma rekommendationer från sina respektive utstationsledare. En af de senare, därtill den yngste bland dem, strålade riktigt, då han, som förut varit den ende döpte i sin by, nu fick 7 andra med sig. Själf hade han ej hört evangelium, förrän han förra vintern i Hancheng afvänjde sig från opium. Utan uppfordran från vår sida samlade han efter hemkomsten de andra opiepatienterna från samma by till daglig aftonbön och om söndagarna till andaktsstunder. I fjol höst döptes han, och vid samma möte beslöt Hoyangförsamlingen att bidraga med medel till ordningställande af en liten samlingssal i hans by. Den har emellertid blifvit för liten, så att för 6 veckor sedan hjälpte vi missionärer dem att anskaffa en större och bättre lokal. Intresset där är nu stort. Två gånger i månaden, 2:a och 4:e söndagen, få de besök från Hoyang.

Kong shï heter denna plats. Den ligger 40 li = 2 sv. mil härifrån i O. N. ostlig riktning. Byn är försedd med höga murar och har en befolkning på omkring 400 familjer eller omkring 3,500 invånare. För närvarande är denna nya station vårt glädjebarn.

Äfven vid detta möte beslöto vi att öppna regelbunden verksamhet på en plats, hvarifrån vi för första gången fått döpa 2 opiepatienter, och där 6 andra intresserade ha begärt dopet till höstmötet. I denna köping nödgas vi af brist på medel nöja oss med ett litet kyffe, tillhörande en af de två fattiga nya församlingsmedlemmarna. Som denne är änkling och vi äfven ha kvinnliga sökare i köpingen, lämpar det sig sämre för allmän gudstjänst; men nöden har ingen lag. Denna plats ligger utmed vägen midt emellan Hancheng och Hoyang. Den är Hoyangs förnämsta köping norrut och är en plats, som jag under många år bedt Gud gifva oss fotfäste i.

Från två andra platser begärdes också af nydöpta, att vi skulle börja regelbunden predikoverksamhet. På den ena lofvade de att tillhandahålla präktig lokal med möbler och allt, men de krafter, öfver hvilka jag förfogade, räcka ej till. Ägde jag blott underhåll för ytterligare 2 eller 3 snälla predikande bröder, som jag har i församlingen här och i Hancheng, och som kunde tagas, utan att annan utstationsverksamhet lede något men, skulle jag genast öppna två nya predikoplatser och en utstation i den folk- och affärsrika köpingen "Si teo chen", belägen midt emellan Tungchow och Hoyang. Ja, jag måste bekänna, att jag i går vägde upp hyresmedel till ett präktigt gatukapell i sistnämnda köping i förbidan på det årliga bidrag, som en vän i Sverige lofvat.

Vårt möte var godt och aflöpte, Gud ske lof, utan ringaste missljud. Det offer, som upptogs, gick till något öfver 65,000 kash (omkr. 130 kronor), ungefär hälften gifvet af missionärerna på platsen. *Litet* ha våra kristna här att ge af, som ju är bekant, men *villigheten* tyckes ej saknas, ty af något mer än 130 deltagare hade 120 framburit offer, som enligt den härvarande kin. församlingens lag "icke få ändras", och som upptecknats af den tillförordnade kassaförvaltaren.

Vi tacka Gud, som skonade oss från att bli störda af Hvita vargens följe eller andra banditer. Medan dopklasserna pågingo, plundrades en hel gata i Hoyangs förnämsta södra köping, 40 li härifrån. En natt under själfva mötesdagarna gingo nattvakter omkring och uppbådade alla att hålla sig redo till själfförsvar, ty det var orostecken i staden. Under alla mötesdagarna öfvade volontärerna sig i skjutning, äfven af kanoner, för att möjligen annalkande ligor skulle hållas underrättade om, att de i staden voro beredda på att mottaga dem varmt. Gud gaf oss under allt en underbar frid och ro.

Min hustru, som var illa sjuk, blef dock åtskilligt nervös och förlorade nattron, då det om nätterna sköts eller skränades eller budkafveln gick. Hvarje familj och affär i staden har sedan Peh-langs uppenbarande i provinsen måst hålla en s. k. volontär. Esomoftast stängas stadsportarna, så nog hållas vi medvetna om, att vi befinna oss på ett stormande folkhaf.

Huru stort vårt behof af *förbön* är, förstås därför lätt.

Första stormötet i staden Üsiang.

Högtidsstämning rådde. Många års böner hade förverkligats. Den lilla församlingen skulle under eget tak få fira sitt första missionsmöte i själfva distriktsstaden, och lördagen och söndagen den 25 och 26 april 1914 voro bestämda därtill.

De troende hade själfva (utom att de bidragit med 200 täl = 500 kronor) insatt mycken personlig kraft vid platsens inredande. En tapetserare arbetade under mer än tio dagar, en tegelslagare skänkte lerbunkar och lampställ, och flera lämnade bröd och grönsaker — ej att förtiga att flera arbetade under mer än en månad med att rappa väggar, göra rummen rena o. s. v.

Fyra af oss anlände från Haichow på fredags e. m.: diakonen *Johan Kuo,* evangelisten *Uang Chen-tao,* Hilmas bibelkvinna *Ti Ü-ts'ing* ("Klar som en ädelsten") och undertecknad. Samma eftermiddag gjorde församlingens äldste, f. d. silfversmeden *Ching*

(Djing), diakonen *Kuo* och jag visit hos mandarinen, i stadens ämbetsverk och tvenne skolor för att inbjuda till mötena.

På aftonen hölls välkomsttal med text Sak. 4: 1—10 (särskildt v. 6, 7 och 10): "Icke med makt och icke med kraft", och första mötesdagen, lördagen, började kl. 7 med ett brinnande bönemöte. Under dagens fyra följande möten kunde vi också glädja oss åt så mycket folk, som det lilla kapellet med gårdsplanen utanför bekvämt kunde rymma.

Detta är *Chings* hembygd, och här har han under mer än tio år på marknader och i hemmen troget förkunnat evangelium samt med ord och gärning vittnat om sin Frälsare. Frukten börjar nu visa sig.

Det råkade vara marknad i staden samma dag, och åhörarna blefvo därför många. Söndagens möten blefvo nästan ännu mer gifvande. Broder *Uang* talade lugnt, klart och med öfvertygelsens tyngd och värme. Evangelisten *Tsao*, Domaren kallad (som just kommit oss till hjälp), har rika erfarenheter och talade med logikens skärpa. En f. d. skolflicka i Ishih skola, *Iang Ü-me*, nu lärarinna i statens nyöppnade flickskola, kom till mötet med sin lilla tropp af 22 högtidsklädda små töser, hvilka som tända ljus åhörde predikningarna. Vittnesbördsmötet på aftonen var kanske glanspunkten i det hela. Först talade den lärde, nu 75-årige läroverksadjunkten *Lien*. "Gud", sade han, "har frälst mig både från brännvin och tobak". Därpå bonden *Hu*: "Någon värre människa än jag kunde väl ej finnas, boxare till yrket, anförare för alla traktens slagskämpar, teaterdirektör och en, som ständigt processade med folk." En hans son dog under en resa. Då blef han afvand från afguderiet och sedan än mer påverkad vid sin hustrus död. I Haichow uppmanade br. Wester honom att inte längre processa. Vid denna tid började han läsa i bibeln och besöka de tröendes sammankomster. Han döptes nu på våren och bidrog med 5 täl till kapellet. Mest intressant var kanske den käre vännen *Chings* vittnesbörd: gräslig opierökare under många år, af sjukdom ofta nära döden, men helt frälst genom Jesu blod liksom hans nu 81-åriga, varmt kristliga, i evangelium ännu verksamma moder. *Ching* har tjänat som vår missions kinesiska ordförande vid ledarekonferenserna, är en kinesisk "K. P.", som ofta kallas som talare vid missionsmöten, och är en andlig kraft i församlingen. Bedjen för ledaren och församlingen i Üsiang!

Chiehchow i maj 1914.

Henrik Tjäder.

Ett ovanligt besök

hade Missionshemmet den 5 dennes att glädja sig åt. Den besökande var en ung kinesiska, Miss Chung, som rest den långa vägen från Kina för att öfvervara K. F. U. K:s världskonferens i Stockholm.

Miss Chung, som går klädd som en kinesiska, gjorde intryck af att vara en ovanligt intelligent och vaken person. Hennes väsen är älskligt och tilltalande. Vid 10 års ålder kom hon att gå i en Wesleyansk missionsskola. Under de 5 år, hon fick besöka denna skola, kom hon till en lefvande tro på Herren Jesus. Sedan har hon under åtta år studerat vid ett college i Boston och därefter upptagit arbete inom K. F. U. K. i Shanghai. I sällskap med henne var en amerikanska, Miss Smith, sekreterare inom nämnda förening. Det är särskildt flickor från medelklassen och de högre klasserna, som ingå som medlemmar i K. F. U. K. i Kina, flertalet tydligen af begär att få tillägna sig en del västerländskt vetande. Undervisning meddelas nämligen förutom i kristendom, i engelska, gymnastik, aritmetik, sång, sömnad, matlagning m. m.

Miss Chung och hennes vän voro mycket intresserade af att se Missionshemmet och Barnens hem. Må Herren få göra dem båda till allt rikare välsignelse bland Kinas unga döttrar!

Meddelande.

Vi vilja till Herrens pris meddela, att Karl Tjäder, missionär och fru Henrik Tjäders enda barn, som sedan två månaders tid vårdats vid Spenshults Sanatorium, synes hafva fått gagn af sin vistelse därstädes, och vi hoppas, att han må bli fullt återställd till hälsan. Till de vänner, som genom sina bidrag gjort det möjligt för oss att skaffa honom denna vård, bedja vi att få uttala ett varmt tack. De för detta ändamål influtna medlen belöpa sig till kr. 90. "Såvidt I hafven gjort det mot en enda af dessa mina minsta bröder, hafven I gjort det mot mig."

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under maj månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
650.	»Onämnd» gm A. G., Kristianstad...	20:	—
651.	D:o d:o	5:	—
652.	C. D. T., Uddevalla	50:	—
656.	J. J., Bäckebo	7:	—
657.	G., Falla, ur en sparbössa	13:	67
659.	Syföreningen i Linsell	26:	—
660.	Kollekt i Älmås $^{3}/_{5}$ gm K. B., Tranås	8:	10
661.	»Onämnd» d:o d:o	5:	—
662.	Gm J. N., Tärnaby	30:	—
663.	F. P.	10:	95
664.	Ps. 107: 1 »Tackoffer»	17:	—
665.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena till H. Linders underhåll ...	70:	—
667.	E. W., Spånga	50:	—
668.	Östra och Västra arbetsfören., Jkpg...	100:	—
669.	»Kinesernas vänner», Jkpg., resebidrag till E. Folke	30:	—
670.	M. T., Tranås, »Nya pengar»	9:	77
671.	Ps. 28: 8, 9	300:	—
672.	Skärfsta syfören.	16:	06
	Transport	768:	55

N:o		Kr. Ö.
	Transport	768: 55
673.	S. L., Kristinehamn	10: —
675.	P. T., Gamleby	25: —
676.	K. W., Riksten	20: —
677.	Syföreningen N:o 2 till Barnens Hem	84: 31
678.	E. R., Bizerte	25: —
679.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	10: 75
680.	Kollekt från Hörsta kristl. församling för Axel Hahnes underh.	14: —
681.	»Juloffer» gm M. H., Björnö	40: —
682.	Björnö Jungfrufören. till Maria Hultkrantz underh.	100: —
684.	Från skördefest i Lofta 12/11 1913	50: —
690.	C. A., Vadstena	3: —
691.	Syföreningen »Hoppet», Helsingfors	125: —
692.	Lindes gamla syförening	75: —
694.	K. G. M., Sthlm	50: —
695.	Från en klass folkskolebarn i Norrkpg	10: —
696.	»Extra förtjänst» gm N. H., Hörle	20: —
698.	Kollekt i missionshuset i Elgarås gm G. S.	30: 50
699.	D:o i Spigården gm G. P.	15: —
700.	D:o i Fridhem gm H. I.	7: 55
701.	Kollekt i Habelsbolet d:o	9: —
702.	D:o i Myrhult gm A. F.	9: 25
703.	G. P., Elgarås	1: —
704.	Kollekt i Nässundet gm E. L.	12: 25
705.	D:o i Hånsjö gm S. F.	19: 25
706.	D:o i Soneby gm O. S.	5: —
707.	Kollekt i Betelkapellet, Sunne, gm C. M. O.	25: 20
708.	D:o i Björnö gm M. H.	16: 50
709.	D:o i Koppom gm F. C.	25: 20
710.	Kollekt i Vara gm V. J.	20: —
711.	D:o i Herrljunga gm C. F.	23: 62
712.	Resebidr. i Herrljunga till N. Högman gm C. F.	5: —
713.	J. H. »Herrens tionde»	20: —
715.	K. F. för M. Ringbergs underh.	50: —
716.	Holsby mfg	30: —
717.	M. L. L., Tyringe	100: —
718.	»Ur Guds rika förråd»	4,000: —
719.	»Silfver och guld är Herrens»	5: —
720.	F. gm A. S.	—: 25
721.	H. J., Dalsjö	5: —
722.	P., Gnesta	2: —
723.	S. J., Vreta Kloster	50: —
724.	Vänner i Norrkpg gm E. L	251: 96
725.	J. F. A. gm d:o	2: —
726.	»Onämnd» gm A. K.	10: —
727.	»Två systrar»	200: —
728.	K. och B. F., Sthlm	150: —
729.	»Tackoffer» till Barnens Hem	10: —
730.	L., Sthlm d:o	100: —
731.	»Tackoffer» till Missionshemmet	10: —
734.	»Juloffer» af A. P., Bärsta	10: —
735.	D:o af Margareta	2: 70
736.	D:o af Ulla	2: 80
737.	D:o af Brita	3: 80
738.	D:o af Irma	2: 85
739.	I. H.	30: —
740.	Sparb.-medel från A. och H. M.	12: —
741.	A. M. »Tackoffer»	50: —
743.	A. H., Mariestad, resebidrag till N. Högman	10: —
744.	S. A., Brodderud	5: —
745.	»Juloffer» af E., Ulricehamn	5: —
746.	Sparb.-medel fr. Stamgärde gm G. H.	26: —
747.	Sparb.-medel fr. lärarna i Brummerska söndagsskolan	50: —
748.	Onämnd, Tranås	10: —
749.	A. och L. S., Sthlm, till Missionshemmet	25: —
	Transport	6,896: 29

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	6,896: 29	
750.	B. F., Sthlm, till missionshemmet	5: —	
751.	S. St., Sthlm, till Barnens Hem	5: —	
752.	A. och L. S. d:o d:o	30: —	
753.	»Onämnd» d:o d:o	100: —	
754.	A. och L. S., Sthlm, till Barnens Hem	100: —	
757.	Söndagsskolans, Sibyllegatan 52, sparbössa	5: 13	
758.	—n Filipp. 4: 10	30: —	
759.	Östra Härads Kristl. Ungd.-förb. till C. Bloms underh.	380: —	
760.	H. R., Malmö	50: —	
761.	Mo syförening	25: —	
762.	»Nya pengar» gm M. T., Tranås	1: 70	
763.	Ur E. M. T:s sparbössa	13: 85	
764.	»Kneippens sparbössa» gm M. T., Tranås	5: 41	
766.	I. F., Sthlm	50: —	
767.	A. B. gm M. S., Visby	4: —	
771.	Från fredagsmötena i Hälsingborg gm A. L.	112: —	7,813: 38

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
653.	J. P., Hedemora, för lilla »Frost»	50: 25	
654.	E. O. U., Sthlm, för Chi Ming-ko:s underhåll	50: —	
655.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio hai:s underhåll	20: —	
658.	S. St. för inteckning af kapellgård i Uanchüan	100: —	
666.	L. J. W., Gtbg, till gatukapellet i Yuncheng	100: —	
674.	A. B., Sthlm, för evang. Chi Chong-hsih:s underhåll	75: —	
683.	»Några vänner» till Ma ta-sao i Yuncheng, underhåll	80: —	
685.	P. B. H., Malmö, för Tu San-hsi:s underhåll	27: 50	
686.	Syföreningen N.o 1 för två bibelkvinnor i Honanfu	200: —	
	D:o d:o till medhjälparfonden	29: 20	
687.	S. och C. K. hjälp till en åsna för Anna Eriksson	5: —	
688.	S. S. d:o d:o	1: —	
689.	N. K. gm J. G. d:o d:o	1: —	
693.	K. G. M., Sthlm, för Ming-teng och Ching-uin	50: —	
697.	Hörle ungdomsförening till H. Linders verksamhet	30: —	
714.	»En vän», till kapell i Uanchüan	5: —	
732.	A. H., Sthlm, till biblar för Kina	50: —	
733.	Alingsås mfg syförening till ett barns underhåll	50: —	
742.	Margareta, Ulla, Brita och Irma för Pao-tsai:s underhåll	30: —	
755.	Vänner i Gtbg till D. Landin, hjälp till en gosses underh. i skola	28: —	
756.	M. H., Sthlm, till skriftspridning i Ishih distrikt	5: —	
765.	Skolbarn i Hvetlanda till Liu Chang-fu:s underhåll	15: 30	
768.	A. S., Visby, till H. Linders verksamhet	25: —	
769.	E. L. d:o d:o	25: —	
770.	A. Å. till underh. af en bibelkvinna gm A. L., Hälsingborg	25: —	1,077: 25
	Summa under maj månad kr.		8,890: 63

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Sådan är Gud, vår Gud, alltid och evinnerligen. Ps. 48: 15.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.